

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

Διάβκεψη 25/9/2017

κα δημοσιευτεί,
1/11/2017

Πρόεδρος,
Χαλκ

Αριθμός Απόφασης

799/21.11.2017

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

*

Συγκροτούμενο από τους Δικαστές, Αγγελική Μακρυγεώργου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Μαρνέρη Αθανάσιο, Πρωτοδίκη – Εισηγητή, Φανουργάκη Δημήτριο, Πρωτοδίκη, και από τη Γραμματέα Μαρία Κωστοπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στην Αθήνα, στις 23 Νοεμβρίου 2016, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Α. ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1. Δευτεροβαθμίου Καταναλωτικού Σωματείου με την επωνυμία «ΓΕΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ ΙΝΚΑ (ΓΟΚΕ)»,

που εδρεύει στην Αθήνα, (οδός Γ' Σεπτεμβρίου, αριθ.13) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. Πρωτοβάθμιου Σωματείου Ένωση Καταναλωτών με την επωνυμία « ΕΝΩΣΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ», που εδρεύει στο Αγρίνιο, Αιτωλοακαρνανίας(οδός Σ. Τσικνιά (Τσαλδαρη), αριθ. 480 και εκπροσωπείται νόμιμα, 3. Πρωτοβάθμιου Σωματείου Ένωση Καταναλωτών με την επωνυμία «ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΚΡΗΤΗΣ (ΙΝΚΑ ΚΡΗΤΗΣ)», που εδρεύει στα Χανιά, Κρήτης (οδός Γιαννουδοβαρδή, αριθ. 19 - ΚΙΣΣΑΜΟΣ) και εκπροσωπείται νόμιμα, τα οποία παραστάθηκαν δια των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, α) Ιωάννη ΜΥΤΑΛΟΥΛΗ (Α.Μ./Δ.Σ.Α...), β) Μάριου - Σάββα ΜΑΡΙΝΑΚΟΥ (Α.Μ./Δ.Σ.Α...) και γ) Αριάδνης ΝΟΥΚΑ (Α.Μ./Δ.Σ.ΘΕΣΣ...).

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ:Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ», που εδρεύει στην Αθήνα,(οδός Αιόλου, αριθ.86) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων της, Δημητρίου ΛΑΔΑ (Α.Μ./Δ.Σ.Α.15220), Κωνσταντίνου ΦΡΑΓΚΑΝΔΡΕΑ (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 9075) και Παναγιώτη ΤΖΑΝΕΤΟΠΟΥΛΟΥ (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 23613).

Β. ΤΩΝ ΑΥΤΟΤΕΛΩΣ ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΩΝ: 1) Μη Κερδοσκοπικού Σωματείου, με την επωνυμία «.ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΑΝΕΙΟΛΗΠΤΩΝ ΣΕ ΕΛΒΕΤΙΚΟ ΦΡΑΓΚΟ», που εδρεύει στην Καλλιθέα, Αττικής(οδός Σόλωνος, αριθ. 21), νόμιμα εκπροσωπούμενου και 2) των κάτωθι μεμονωμένων καταναλωτών: 1. 668,οι οποίοι παραστάθηκαν δια των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, Αναστασίου ΣΚΑΝΔΑΛΑΚΗ (Α.Μ./Δ.Σ.Α.29606) και Αριάδνης ΝΟΥΚΑ (Α.Μ./Δ.Σ.; 5020)

ΥΠΕΡ ΩΝ Η ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: 1. Δευτεροβαθμίου Καταναλωτικού Σωματείου με την επωνυμία «ΓΕΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ ΙΝΚΑ (ΓΟΚΕ)», που εδρεύει στην Αθήνα, (οδός Γ' Σεπτεμβρίου, αριθ.13) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. Πρωτοβάθμιου Σωματείου

Ένωση Καταναλωτών με την επωνυμία « ΕΝΩΣΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ», που εδρεύει στο Αγρίνιο, Αττωλοακαρνανίας (οδός Σ. Τσικνιά (Τσαλδαρη), αριθ. 480 και εκπροσωπείται νόμιμα, 3. Πρωτοβάθμιου Σωματείου Ένωση Καταναλωτών με την επωνυμία «ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΚΡΗΤΗΣ (ΙΝΚΑ ΚΡΗΤΗΣ)», που εδρεύει στα Χανιά, Κρήτης (οδός Γιαννουδοβαρδή, αριθ. 19 - ΚΙΣΣΑΜΟΣ) και εκπροσωπείται νόμιμα, -τα οποία παραστάθηκαν δια των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, α) Ιωάννη ΜΥΤΑΛΟΥΛΗ (Α.Μ./Δ.Σ.Α...), β) Μάριου - Σάββα ΜΑΡΙΝΑΚΟΥ (Α.Μ./Δ.Σ.Α...) και γ) Αριάδνης ΝΟΥΚΑ (Α.Μ/Δ.Σ.Α.).

ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ», που εδρεύει στην Αθήνα, (οδός Αιόλου, αριθ.86) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων της, Δημητρίου ΛΑΔΑ (Α.Μ./Δ.Σ.Α.15220), Κωνσταντίνου ΦΡΑΓΚΑΝΔΡΕΑ (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 9075) και Παναγιώτη ΤΖΑΝΕΤΟΠΟΥΛΟΥ (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 23613).

Γ. ΤΩΝ ΑΥΤΟΤΕΛΩΣ ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΩΝ: α) και β) και β) οι οποίοι παραστάθηκαν δια της πληρεξουσίας δικηγόρου τους Γεωργίας ΜΠΑΛΑΣΗ (Α.Μ./Δ.Σ.Α.24352).

ΥΠΕΡ ΩΝ Η ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: 1. Δευτεροβαθμιού Καταναλωτικού Σωματείου με την επωνυμία «ΓΕΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ ΙΝΚΑ (ΓΟΚΕ)», που εδρεύει στην Αθήνα, (οδός Γ' Σεπτεμβρίου, αριθ.13) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. Πρωτοβάθμιου Σωματείου

Ένωση Καταναλωτών με την επωνυμία « ΕΝΩΣΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ», που εδρεύει στο Αγρίνιο, Ατωλοακαρνανίας (οδός Σ. Τσικνιά (Τσαλδαρη), αριθ. 480 και εκπροσωπείται νόμιμα, 3. Πρωτοβάθμιου Σωματείου Ένωση Καταναλωτών με την επωνυμία «ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΚΡΗΤΗΣ (ΙΝΚΑ ΚΡΗΤΗΣ)», που εδρεύει στα Χανιά, Κρήτης (οδός Γιαννουδοβαρδή, αριθ. 19 - ΚΙΣΣΑΜΟΣ) και εκπροσωπείται νόμιμα, τα οποία παραστάθηκαν δια των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, α) Ιωάννη ΜΥΤΑΛΟΥΛΗ (Α.Μ./Δ.Σ.Α...), β) Μάριου - Σάββα ΜΑΡΙΝΑΚΟΥ (Α.Μ./Δ.Σ.Α...) και γ) Αριάδνης ΝΟΥΚΑ (Α.Μ/Δ.Σ.Α.).

ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ», που εδρεύει στην Αθήνα, (οδός Αιόλου, αριθ.86) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων της, Δημητρίου ΛΑΔΑ (Α.Μ./Δ.Σ.Α.15220), Κωνσταντίνου ΦΡΑΓΚΑΝΔΡΕΑ (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 9075) και Παναγιώτη ΤΖΑΝΕΤΟΠΟΥΛΟΥ (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 23613).

Α. Τα ενάγοντα ζητούν να γίνει δεκτή η από 10-08-2015 αγωγή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με γενικό αριθμό κατάθεσης 93262/2015 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 10745/2015, που προσδιορίστηκε, αρχικά, για την δικάσιμο της 13-01-2016, οπότε και αναβλήθηκε για την δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Β.Οι αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνοντες [Σωματείο με την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΑΝΕΙΟΛΗΠΤΩΝ ΣΕ ΕΛΒΕΤΙΚΟ ΦΡΑΓΚΟ», και μεμονωμένοι δανειολήπτες], ζητούν να γίνει δεκτή η από 23-11-2016, προφορικής ασκηθείσα, αυτοτελής πρόσθετη παρέμβασή τους, η οποία ασκήθηκε στο ακροατήριο κατά την δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

~~Γ. Οι αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνοντες [redacted],
[redacted], ζητούν να γίνει δεκτή η από 23-11-2016, προφορικώς ασκηθείσα,
αυτοτελής πρόσθετη παρέμβασή τους, η οποία ασκήθηκε στο ακροατήριο του
Δικαστηρίου κατά την δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.~~

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης με τη σειρά της από το πινάκιο (P3-5), οι
διάδικοι εμφανίστηκαν, όπως αναφέρεται παραπάνω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι
τους ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα
αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Εισάγονται νομίμως προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, α) η
από 10-08-2015 αγωγή (γενικός αριθμός κατάθεσης 93262/2015 και αριθμός
κατάθεσης δικογράφου 10745/2015), β) η από 23-11-2016, προφορικώς ασκηθείσα,
ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση [του Σωματείου
με την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΑΝΕΙΟΛΗΠΤΩΝ ΣΕ ΕΛΒΕΤΙΚΟ ΦΡΑΓΚΟ», και
μεμονωμένων δανειοληπτών], και γ) η από 23-11-2016, προφορικώς ασκηθείσα
ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση [redacted]
[redacted] και [redacted] οι οποίες πρέπει να ενωθούν και να
συνεκδικαστούν λόγω συναφείας, εφόσον εκκρεμούν ενώπιον του ίδιου
Δικαστηρίου και, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, διευκολύνεται και επιταχύνεται
έτσι η διεξαγωγή των δικών και επέρχεται μείωση των εξόδων (άρθρα 31, 80, 246,
741 και 752&2 ΚΠολΔ).

II. Από τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 1 έως 19 του ν. 2251/1994 «περί προστασίας καταναλωτών», όπως τροποποιήθηκε και ισχύει σήμερα, συνάγεται σαφώς ότι ανατέθηκε σε ενώσεις καταναλωτών με σωματειακό χαρακτήρα η προστασία των συμφερόντων του καταναλωτικού κοινού με την άσκηση συλλογικής αγωγής. Εξάλλου, κατά την παράγραφο 19 του άρθρου 10 ίδιου νόμου, αποκλειστικά αρμόδιο για την εκδίκαση της συλλογικής αγωγής είναι το Πολυμελές Πρωτοδικείο της κατοικίας ή έδρας του εναγομένου κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, ενώ κατά την παράγραφο 20 του ίδιου άρθρου, η εκδιδόμενη απόφαση παράγει τα αποτελέσματα της έναντι πάντων, και αν δεν ήταν διάδικοι. Από τα ανωτέρω σαφώς προκύπτει ότι ο νομοθέτης έχει υπαγάγει την εκδίκαση της συλλογικής αγωγής του άρθρου 10 παρ. 1 και 9 του Ν. 2251/1994 στην αποκλειστική δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας. Αντικείμενο της αγωγής αυτής, την οποία οι ενώσεις αυτές μπορούν να ασκήσουν εναντίον των προμηθευτών, είναι η δικαστική βεβαίωση αντικαταναλωτικής συμπεριφοράς και η απαγόρευσή της ή η ρύθμιση κατάστασης κατά τρόπο που να μην προσβάλλει τα συμφέροντα των καταναλωτών. Ειδικότερα αντικείμενο της συλλογικής αγωγής αποτελεί η « προστασία των γενικότερων συμφερόντων του καταναλωτικού κοινού. Σε αντίθεση προς την ατομική, η συλλογική έννομη προστασία αναφέρεται στο καταναλωτικό κοινό ως σύνολο και όχι σε ατομικώς θιγόμενο καταναλωτή. Συνεπώς αντικείμενο της δίκης που διεξάγεται ύστερα από την άσκηση συλλογικής αγωγής δεν είναι η διάγνωση οποιασδήποτε αξιώσεως της ένωσης καταναλωτών κατά του προμηθευτή. Η άσκησή της αγωγής αυτής δεν εισάγει «διαφορά ιδιωτικού δικαίου», με την έννοια του άρθρου 1 εδ. α' ΚΠολΔ. Αντιθέτως, αντικείμενο της συλλογικής αγωγής είναι η διαπίστωση της αντικαταναλωτικής συμπεριφοράς του προμηθευτή, η απαγόρευσή της και η ρύθμιση της καταστάσεως κατά τέτοιον τρόπο ώστε να μην έρχεται σε σύγκρουση με το γενικότερο καταναλωτικό συμφέρον, αποβλέπει δηλαδή στην

αυθεντική βεβαίωση νομικού γεγονότος ή τη διάπλαση κατάστασης. Εφόσον λοιπόν με την συλλογική αγωγή δεν εισάγεται προς διάγνωση διαφορά ιδιωτικού δικαίου έπεται ότι το ένδικο αυτό βοήθημα δεν εντάσσεται στον κύκλο της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας. Το Δικαστήριο κατά την παροχή συλλογικής έννομης προστασίας δεν λειτουργεί αποκαταστατικώς. Αντιθέτως, η απόφαση επί της συλλογικής αγωγής ενεργεί στο πεδίο της καθοριστικής λειτουργίας του δικαίου, ήτοι καθορίζει το μέτρο της επιβαλλόμενης συμπεριφοράς των προμηθευτών, ώστε αυτή να μην προσκρούει στα γενικότερα συμφέροντα του καταναλωτικού κοινού. Κατά συνέπεια η απόφαση επί συλλογικής αγωγής που διαπιστώνει την καταχρηστικότητα του ΓΟΣ, δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την ακυρότητα όλων των αντίστοιχων όρων των ενσωματωμένων σε ατομικές συμβάσεις με συγκεκριμένους καταναλωτές, έστω και αν αυτοί είναι μέλη της ενώσεως που άσκησε την αγωγή. Η επέλευση η μη της ακυρότητας των ενσωματωμένων όρων αποτελεί έργο της αποκαταστατικής λειτουργίας, την οποία τα δικαστήρια επιτελούν στο πλαίσιο της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας τους. Άλλωστε και σύμφωνα με το άρθρο 5 του ν. 2251/1994, (όπως αυτός τροποποιήθηκε με το άρθρο 10 παρ. 24 Ν. 2741), η ερμηνευτική πορεία για τη διατύπωση της κρίσεως του δικαστηρίου ως προς την αφηρημένη καταχρηστικότητα των ΓΟΣ είναι και κατά τη νομοθετική βούληση, ουσιωδώς διάφορη σε σχέση με την ερμηνεία που οφείλει να ακολουθήσει το δικαστήριο στην ατομική δίκη. Εκ των ανωτέρω σαφώς συνάγεται ότι το διακύβευμα της συλλογικής έννομης προστασίας δεν είναι οποιαδήποτε ατομική έννομη σχέση, αξίωση ή δικαίωμα, αλλά μόνον το γενικότερο συμφέρον του καταναλωτικού κοινού, ως συνόλου [ΑΠ 293/2014 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1219/2001, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1030/2001 (Α. Κρητικός), ΝοΒ 50 (2002), 354 επ. , 355 Ι, ΑΠ 589/2001, ΕλλΔνη 2002,419, ΣχΠολΔ VIII, 53, Δέλλιος, Προστασία των καταναλωτών και σύστημα ιδιωτικού δικαίου ΙΙ. Ο Δικαστικός έλεγχος του

περιεχομένου των καταναλωτικών συμβάσεων και τα όρια τους (2001), σελ. 179., Καράσης Γενικοί όροι Συναλλαγών,. Δικαστικός έλεγχος (1992), σελ. 141, Νίκας, Αρμ. 1996, 1178 II= Νομικές Μελέτες I, κυρίως, σελ. 150. Στ. Κουσουλής, Τα αποτελέσματα αποφάσεως επί συλλογικής αγωγής, ΔΕΕ 2002,1097-1100, Μαθθίας. Η νομική φύση και τα αποτελέσματα της συλλογικής αγωγής, ΕλλΔνη 38 (1997), 1 επ, 2 I = Μελετήματα ιδιωτικού δικαίου (1997), 239, ιδίως σελ. 242, Κρητικός, ΕλλΔνη 38 (1997), 700]. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994, που έχει τον τίτλο "προστασία των καταναλωτών", όπως αυτό ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 10 παρ. 24 στοιχ. β του ν. 2741/1999 και με το άρθρο 2 παρ. 2 του ν. 3587/2007 και έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, αφού η καταχρηστικότητα των Γενικών Όρων Συναλλαγών [Γ.Ο.Σ.] κρίνεται σύμφωνα με το νόμο, που ισχύει κατά το χρόνο κατά τον οποίο γίνεται η χρήση αυτών, γενικοί όροι συναλλαγών που έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, απαγορεύονται και είναι άκυροι. Ο καταχρηστικός χαρακτήρας γενικού όρου ενσωματωμένου σε σύμβαση κρίνεται, αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σύμβαση, ο σκοπός της, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψή της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης από την οποία αυτή εξαρτάται. Για να κριθεί αν υπάρχει διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων, πρέπει προηγουμένως να προσδιοριστεί η συμβατική ισορροπία, η οποία υπάρχει, όταν τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις, που προκύπτουν από τη συγκεκριμένη σύμβαση κατανέμονται και ισορροπούν με τρόπο όμοιο, με αυτόν που επιτυγχάνεται με τις ρυθμίσεις του ενδοτικού δικαίου. Ως μέτρο δε ελέγχου της διατάραξης της ισορροπίας αυτής χρησιμεύει κάθε φορά το ενδοτικό δίκαιο, που ισχύει για τη συγκεκριμένη σύμβαση. Τα συμφέροντα, η διατάραξη της ισορροπίας των οποίων σε βάρος του καταναλωτή μπορεί να χαρακτηρίσει ένα γενικό όρο

άκυρο, ως καταχρηστικό, πρέπει να είναι ουσιώδη, η δε διατάραξη αυτή πρέπει να είναι ιδιαίτερα σημαντική, σύμφωνα με τις αρχές της καλής πίστης. Προς τούτο λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα των συμβαλλομένων (στη συγκεκριμένη σύμβαση) μερών και εξετάζεται ποιο είναι το συμφέρον του προμηθευτή προς διατήρηση του συγκεκριμένου όρου που ελέγχεται και ποιο εκείνο του καταναλωτή προς κατάργησή του. Ερευνάται, δηλαδή, ποιες συνέπειες θα είχε η διατήρηση ή η κατάργηση του όρου για κάθε πλευρά και πώς μπορεί κάθε μέρος να προστατευθεί από τις συνέπειες με δικές του ενέργειες. Καταχρηστικός και συνεπώς άκυρος είναι κάθε ΓΟΣ, ο οποίος χωρίς επαρκή και εύλογη αιτία αποκλίνει από ουσιώδεις και βασικές αξιολογήσεις του ενδοτικού δικαίου, δηλαδή από τις τυπικές και συναλλακτικά δικαιολογημένες προσδοκίες του πελάτη [ΟΛΑΠ 15/2007]. Εκτός από την ανωτέρω γενική ρήτρα για την καταχρηστικότητα των ΓΟΣ που συνεπάγονται διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας, στην παράγραφο 7 του άρθρου 2 του ν. 2251/1994 απαριθμούνται ενδεικτικώς και τριάντα μία περιπτώσεις γενικών όρων που θεωρούνται άνευ ετέρου (*per se*) καταχρηστικοί, χωρίς ως προς αυτούς να ερευνάται η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας, αφού αυτοί θεωρούνται κατ' αμάχητο τεκμήριο ότι έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα. Οι ως άνω περιγραφόμενες από το νόμο ειδικές περιπτώσεις, κατ' αμάχητο τεκμήριο, καταχρηστικότητας, αποτελούν ενδείκτες που καθοδηγούν στην ερμηνεία της γενικής ρήτρας και συγκεκριμένα της έννοιας της διατάραξης της συμβατικής ισορροπίας. Μεταξύ των καθοδηγητικών αρχών που συνάγονται από τις ειδικές αυτές περιπτώσεις είναι και η αρχή της διαφάνειας. Η αρχή της διαφάνειας συμπύσσεται σε ένα τρίπτυχο επιμέρους κατευθύνσεων που πρέπει να διακρίνει τους ΓΟΣ. Η πρώτη πτυχή είναι αυτή της σαφούς και κατανοητής διατύπωσης, η δεύτερη πτυχή αφορά στο ορισμένο (ή οριστό), του περιεχομένου των όρων και η

τρίτη πτυχή η απαγόρευση απροσδόκητων ρητρών. Ειδικότερα, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, η οποία ρητά διατυπώνεται και στο άρθρο 5 της Οδηγίας 93 / 13/ ΕΟΚ, οι Γ.Ο.Σ., πρέπει να είναι διατυπωμένοι με τρόπο σαφή και κατανοητό, ώστε ο καταναλωτής να είναι σε θέση να διαγνώσει εκ των προτέρων κρίσιμα στοιχεία ή μεγέθη της σύμβασης, όπως τη διάρκειά της και τα μεγέθη που περιλαμβάνονται στη βασική σχέση παροχής και αντιπαροχής. Η σχέση αυτή παροχής και αντιπαροχής, ενώ καταρχήν δεν λαμβάνεται υπόψη για την εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα κάποιου Γ.Ο.Σ., εντούτοις, σύμφωνα και με το άρθρο 4 παρ. 2 της Οδηγίας, ελέγχεται εάν ο σχετικός όρος δεν είναι διατυπωμένος κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, εάν δηλαδή έχει παραβιασθεί η αρχή της διαφάνειας(ειδικότερα για την ερμηνεία της διάταξης του άρθρου 4 παρ. 2 της Οδηγίας, βλ. ΔΕΕ C-189/16 «RuxandraPaulaAndriciuc κλπ κατά BancaRomaneasca κλπ», απόφαση της 20^{ης} Σεπτεμβρίου 2017). Επιπλέον άκυρος είναι ένας ΓΟΣ, ο οποίος επιφέρει περιορισμό θεμελιωδών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, που προκύπτουν από τη φύση της σύμβασης, κατά τέτοιο τρόπο ώστε να απειλείται ματαίωση του σκοπού της σύμβασης ή και αλλοίωση της νομικής φύσης της επιλεχθείσας σύμβασης. Η ματαίωση του σκοπού της σύμβασης επέρχεται, όταν ο συγκεκριμένος ΓΟΣ προκαλεί τέτοιες έννομες συνέπειες και προκαλεί τέτοια οικονομικά αποτελέσματα, ώστε να αλλοιώνει το άμεσα σκοπούμενο νομικό και οικονομικό αποτέλεσμα. Επίσης, κατά το αρ. 2 παρ. 6 ν. 2251/1994, είναι άκυρος ο ΓΟΣ που οδηγεί σε διάψευση της δικαιολογημένης προσδοκίας του καταναλωτή ως προς τη φύση της παρεχόμενης σ' αυτόν υπηρεσίας, το σκοπό και το όλο περιεχόμενο της συμβάσεως. Συνεπώς είναι άκυρος ο ΓΟΣ που σε μια σύμβαση δανείου, καταναλωτή και τράπεζας, οδηγεί ουσιαστικά στη διάψευση των τυπικών και δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή – πελάτη, αναφορικά με την εξέλιξη της συναλλακτικής του σχέσης με την τράπεζα. Προς την κατεύθυνση της προβλεψιμότητας που επιβάλλει η αρχή της διαφάνειας και της αποτροπής

διάφευσης των δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή υπάρχει ανάγκη της προστασίας των δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή – πελάτη, στις λεγόμενες απροσδόκητες ρήτρες ή αιφνιδιαστικές ρήτρες, δηλαδή στις ρήτρες εκείνες που μεταβάλλουν την εικόνα που δικαιολογημένα έχει δημιουργηθεί στον καταναλωτή – πελάτη αναφορικά με το ύψος του τιμήματος ή την έκταση της κύριας παροχής, δηλαδή στοιχεία που είναι συνήθως και τα μόνα που πράγματι εξετάζει ο καταναλωτής – πελάτης. Συνεπώς ένας όρος (ΓΟΣ), ο οποίος δεν πληροί τις ως άνω προϋποθέσεις της αρχής της διαφάνειας, είναι άκυρος. (ΟΛΑΠ 12/2017, ΝΟΜΟΣ, ΟΛΑΠ 15/2007, ΝΟΜΟΣ, ΟΛΑΠ 6/2006, ΝΟΜΟΣ,ΑΠ/904/2011, ΑΠ 652/2010 ΔΕΕ 2010.943,ΑΠ 430/2005, ΕφΛαρ. 17/2017 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ. 1611/2017 αδημ.). Με τη διάταξη του άρθρου 291 Α.Κ ορίζεται ότι « Όταν πρόκειται για χρηματική οφειλή σε ξένο νόμισμα που πρέπει να πληρωθεί στην Ελλάδα, ο οφειλέτης, αν δεν συμφωνήθηκε το αντίθετο (ήτοι καταβολή αυτούσιου αλλοδαπού νομίσματος), έχει δικαίωμα να πληρώσει σε εγχώριο νόμισμα με βάση την τρέχουσα αξία του ξένου νομίσματος στον χρόνο και τον τόπο της πληρωμής». Με την ως άνω διάταξη ορίζεται ότι, αν δεν έχει συμφωνηθεί το αντίθετο, επί χρηματικής οφειλής σε αλλοδαπό νόμισμα πληρωτέα στην ημεδαπή, ο οφειλέτης έχει την διαζευκτική ευχέρεια (facultas alternative) και δικαιούται να αποφύγει τη καταβολή αυτούσιων των αλλοδαπών νομισμάτων, πληρώνοντας την σε εγχώριο νόμισμα και στην τρέχουσα αξία αυτών κατά το χρόνο και τόπο που γίνεται η πληρωμή. Ειδικότερα η διάταξη αυτή καθιερώνει τη διαζευκτική ευχέρεια του οφειλέτη να εξοφλήσει σε ευρώ αντί για το οφειλόμενο αλλοδαπό νόμισμα (π.χ. ελβετικό φράγκο), με την ισοτιμία του χρόνου της πληρωμής. Στη διαζευκτική ευχέρεια του οφειλέτη έχουμε απλή ενοχή, αφού οφείλεται μια μόνο παροχή, με παράλληλη ευχέρεια καταβολής άλλης παροχής. Την ευχέρεια αυτή διατηρεί ο οφειλέτης, άνευ

ετέρου, έως την καταβολή της μιας από τις δύο παροχές. Ο δανειστής καθίσταται υπερήμερος (349 ΑΚ), αν αρνηθεί να δεχθεί είτε την οφειλόμενη είτε την εναλλακτικά προσφερόμενη παροχή. Η τυχόν πριν από την καταβολή δήλωση του οφειλέτη ότι θα καταβάλει τη παροχή στο ένα από τα δύο νομίσματα είναι ανακλητή ως τη στιγμή της καταβολής. Δεν πρόκειται συνεπώς για διαζευκτική ενοχή, όπου οφείλονται διαζευκτικά δύο (η και περισσότερες παροχές), και απαιτείται άσκηση διαπλαστικού δικαιώματος, για να περιορισθεί η ενοχή σε μια από τις περισσότερες οφειλόμενες παροχές (να γίνει δηλαδή απλή, όχι πλέον διαζευκτική) και τούτο γίνεται με την επιλογή (από τον οφειλέτη σε περίπτωση αμφιβολίας), κατά τη διάταξη του άρθρου 307 ΑΚ. Οι γενικοί κανόνες του ενοχικού δικαίου, στους οποίους ανήκει και η διάταξη του άρθρου 291 ΑΚ, ισχύουν, αν οι ίδιοι δεν διακρίνουν, για όλες τις ενοχές, είτε αυτές γεννιούνται από σύμβαση, οποιαδήποτε σύμβαση (σε οποιοδήποτε είδος σύμβασης και αν αυτή ανήκει), είτε από το νόμο. Η 291 ΑΚ, δεν διακρίνει γενικώς, ούτε διακρίνει μεταξύ στιγμιαίων και διαρκών συμβάσεων. Συνεπώς θα ήταν αντίθετο προς αυτήν να περιορισθεί το πεδίο εφαρμογής της μόνο στις στιγμιαίες συμβάσεις. Ειδικά για τις εκ συμβάσεως ενοχές, ο νομοθέτης της ΑΚ 291 δεν μπορεί να είχε υπόψη μόνο τις στιγμιαίες, διότι η κατά τη διάταξη επιλογή της ισοτιμίας του χρόνου πληρωμής έχει ακριβώς σημασία ιδίως όταν ο χρόνος αυτός απέχει από τον χρόνο σύναψης της σύμβασης (ή από τον χρόνο εκταμίευσης ενός δανείου), όπως στις συμβάσεις δανείου και εν γένει στις πιστωτικές συμβάσεις στις οποίες ορθώς εφαρμόζεται και 291 ΑΚ (και γενικότερα τον κανόνα ότι κρίσιμη είναι η ισοτιμία του χρόνου πληρωμής). Συνεπώς η διάταξη του άρθρου 291 ΑΚ καταλαμβάνει κατ' αρχήν κάθε σύμβαση δανειακή ή μη, είτε κριθεί ως καθαρώς δανειακή είτε ως επενδυτική(βλ. ΑΠ682/2002 ΝΟΜΟΣ, Γ. Μπαλής. ΕΝΟΧΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ, σελ.67 επ., ιδίως, Μ. Σταθόπουλος. Η ανατίμηση του ελβετικού φράγκου και η προστασία Ελλήνων δανειοληπτών ΧρΙΔ 2017, σελ. 161-166). Τέλος, στη σύμβαση δανείου, η ρήτρα συναλλάγματος έχει την έννοια ότι

η εκπλήρωση της χρηματικής παροχής συμφωνείται να γίνει όχι στο εκάστοτε ισχύον εθνικό νόμισμα, αλλά σε συγκεκριμένο ξένο νόμισμα (συνάλλαγμα). Στην περίπτωση αυτή εφαρμόζεται το άρθρο 291 ΑΚ, εφόσον τα μέρη δεν συμφωνήσουν αντίθετα, σύμφωνα με το οποίο ο οφειλέτης έχει το δικαίωμα να πληρώσει (και) σε εγχώριο νόμισμα με βάση την τρέχουσα αξία του ξένου νομίσματος κατά το χρόνο και τον τόπο της πληρωμής. Διαφορετική έννοια έχει η συμβατική ρήτρα αξίας ξένου νομίσματος (συναλλάγματος), σύμφωνα με την οποία η εκπλήρωση της χρηματικής παροχής συμφωνείται να γίνει μεν στο εκάστοτε ισχύον εθνικό νόμισμα, αλλά με υπολογισμό της, κατά πρώτον, σε συγκεκριμένο ξένο νόμισμα (συνάλλαγμα) και μετατροπή, στη συνέχεια, του προκύπτοντος ποσού στο εθνικό νόμισμα με βάση την ισοτιμία των δύο νομισμάτων, τον τρόπο καθορισμού της οποίας δύνανται να συμφωνήσουν τα μέρη (βλ. για τη διαφορά των δύο ρητρών ΟΛΑΠ 21/1990- με ερμηνεία της ΠΥΣ παρ. 7 της 267/09-04-1953 -, ΑΠ 2196/2009, ΝΟΜΟΣ, Σταθόπουλο, Γενικό Ενοχικό Δίκαιο, 2004, σελ. 630 - 631). Στην περίπτωση αυτή, το ξένο νόμισμα χρησιμοποιείται ως απλή λογιστική μονάδα για τον υπολογισμό των χρηματικών παροχών, ενώ οι υποχρεώσεις πληρωμής εκπληρώνονται πραγματικά στο εθνικό νόμισμα (ΔΕΕ, C-312/2014, σκ. 23).

III. Τα ενάγοντα σωματεία με την κρινόμενη αγωγή τους εκθέτουν ότι, η εναγόμενη τυγχάνει τραπεζικό ίδρυμα με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ», και λειτουργεί νόμιμα στην Ελλάδα. Ότι κατά τη χρονική περίοδο, κυρίως, των ετών 2007 –2009 (ήτοι σε μια περίοδο υψηλής συναλλαγματικής ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου με το ευρώ), η εναγόμενη κατήρτισε και διέθεσε στο μέσο καταναλωτή, συμβάσεις δανείων σε ξένο νόμισμα και συγκεκριμένα σε ελβετικό φράγκο. Ότι κατά την διαφημιστική προώθηση των ανωτέρω δανείων η

εναγόμενη στηρίχθηκε, αποκλειστικά και μόνο, στην χαμηλή δόση καθώς και στο χαμηλό επιτόκιο λόγω «libor». Ότι τα δάνεια αυτά χρησιμοποιήθηκαν κυρίως, με την μορφή «τοκοχρεωλυτικών δανείων», είτε για την απόκτηση ενυπόθηκης οικογενειακής και επαγγελματικής στέγης, είτε για την αναχρηματοδότηση δανείων ταυτόσημου χαρακτήρα που είχαν ήδη, στο παρελθόν, χορηγηθεί. Ότι οι ενδιαφερόμενοι αυτών των δανείων ήταν καταναλωτές – δανειολήπτες, οι οποίοι αφενός μεν, δεν διέθεταν ειδικές γνώσεις της επιστήμης, των νομικών και των οικονομικών, αφετέρου δε δεν ασκούσαν, ούτε άσκησαν ποτέ, κατ' επάγγελμα, χρηματοοικονομικές πράξεις και δη με αντικείμενο την συναλλαγματική ισοτιμία νομισμάτων. Ότι κατά το χρόνο χορήγησης των παραπάνω δανείων, οι υπάλληλοι της εναγόμενης, αν και όφειλαν, ουδόλως εξήγησαν στους καταναλωτές – δανειολήπτες, την έννοια του συναλλαγματικού κινδύνου καθώς και την πιθανότητα αύξησης των δόσεων και του άληκτου κεφαλαίου είτε από μια μεγάλη υποτίμηση του ευρώ είτε από μια σοβαρή ανατίμηση του ελβετικού φράγκου. Ότι η εναγόμενη, ως προμηθεύτρια τραπεζικών προϊόντων, έκανε όλη την ως άνω χρονική περίοδο, χρήση προδιατυπωμένων γενικών όρων συναλλαγής (Γ.Ο.Σ.), που ενσωματώνονταν στις έντυπες συμβάσεις των επίδικων δανείων. Ότι οι αντισυμβαλλόμενοι δανειολήπτες – καταναλωτές, προσχωρούσαν στις ένδικες συμβάσεις, χωρίς να έχουν τη δυνατότητα διαπραγμάτευσης των όρων του δανείου καθώς και του τρόπου υπολογισμού της οφειλόμενης δόσης σε ευρώ ή ελβετικό φράγκο. Ότι στις προαναφερόμενες δανειακές συμβάσεις η εναγόμενη είχε συμπεριλάβει, εν γνώσει της (άλλως από βαριά αμέλεια), παράνομους και αδιαφανείς όρους, δυνάμει των οποίων η αποπληρωμή των τοκοχρεωλυτικών δόσεων των χορηγούμενων δανείων θα γινόταν με βάση την κυμαινόμενη νομισματική ισοτιμία ευρώ και ελβετικού φράγκου κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της εκταμίευσης των δανείων μέχρι και σήμερα. Ότι εν συνεχεία άρχισε να μεταβάλλεται σοβαρότατα η ισοτιμία του ελβετικού φράγκου σε βάρος

του ευρώ, με αποτέλεσμα το πρώτο (ελβετικό φράγκο), να εκτιναχθεί σε μια μόλις ημέρα έως και 39% ψηλότερα από το ευρώ, προτού τελικά σταθεροποιηθεί περίπου 15% πιο ψηλά από το ευρώ, ήτοι στα 1,0271 φράγκα. Ότι λόγω της προπεργραφόμενης βίαιης μεταβολής της ισοτιμίας καθώς και της γενικότερης οικονομικής κρίσης, οι δανειολήπτες εύλογα απαιτούν από την εναγόμενη να προβεί σε ελάφρυνση των δανειακών τους υποχρεώσεων. Ότι η εναγόμενη εξακολουθεί να ζητά από τους παραπάνω δανειολήπτες – καταναλωτές, την καταβολή των δόσεων (στις οποίες συμπεριλαμβάνονται τόκοι, και κεφάλαιο του δανείου), βάσει της εκάστοτε ισοτιμίας ευρώ και ελβετικού φράγκου κατά τον χρόνο καταβολής, μολονότι αυτό έχει προκύψει ως αποτέλεσμα της εφαρμογής (των λεπτομερώς εκτιθέμενων στο δικόγραφο της αγωγής), παράνομων γενικών συναλλακτικών όρων, ενσωματωμένων, κατά τα ανωτέρω, στις επίδικες συμβάσεις. Ότι, η εναγόμενη πρότεινε μιν, στους παραπάνω δανειολήπτες, την ρύθμιση των επίδικων δανείων τους υπό τον όρο όμως ότι οι τελευταίοι θα αναγνώριζαν ρητά την νομιμότητα του οφειλόμενου κεφαλαίου, όπως αυτό είχε διαμορφωθεί από την εφαρμογή των προπεριγραφόμενων παράνομων γενικών συναλλακτικών όρων.

Ότι αν και ο ανωτέρω όρος περί υπολογισμού της δόσεως του δανείου με βάση την εκάστοτε τρέχουσα (κατά την καταβολή της δόσης), ισοτιμία ευρώ/ελβετικού φράγκου τυγχάνει καταχρηστικός καθόσον διαταράσσει, λόγω της αδιαφάνειάς του, σημαντικά την ισορροπία των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των ως άνω αντισυμβαλλόμενων μερών, σε βάρος του καταναλωτή (άρθρο 2 παρ. 2, 6 και 7 ν. 2251/1994), εντούτοις η εναγόμενη αρνείται, παράνομα, να τον απαλείψει από τις ένδικες συμβάσεις και να δεχτεί τις καταβολές των δόσεων των επίδικων δανείων με βάση την παραπάνω συναλλαγματική ισοτιμία ευρώ και

ελβετικού φράγκου, που ίσχυε κατά τον χρόνο της εκταμίευσης των επίδικων δανείων. Ότι το κενό που δημιουργείται από την ακυρότητα του προμνημονευόμενου όρου (Γ.Ο.Σ.), πρέπει να καλυφθεί με συμπληρωματική ερμηνεία κατ' άρθρο 200 ΑΚ (και όχι κατ' εφαρμογή του άρθρου 291 Α.Κ.), ώστε οι επίδικες συμβάσεις να ανταποκρίνονται πλέον στις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών. Ότι η εναγόμενη με την προπεριγραφόμενη, «μεθοδευμένη», παροχή της σε καταναλωτές δανείων σε ελβετικά φράγκα, παραβίασε την υποχρέωσή ενημέρωσης και πρόνοιας του καταναλωτικού κοινού που επιβάλλεται από την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη. Ότι η παραπάνω συμπεριφορά της εναγόμενης τυγχάνει απατηλή, παράνομη και υπαίτια, λόγω παραβίασης των άρθρων 9^Α – θ του ν. 2251/1994 καθώς και αυτών των άρθρων, 914, 919 Α.Κ. Ότι πέραν των ανωτέρω, οι επίδικες δικαιοπραξίες είναι παράνομες και άκυρες, ως αντίθετες στα χρηστά ήθη και την καλή πίστη, κυρίως όμως ως αισχροκερδείς καθόσον η εναγόμενη «εκμεταλλεζόμενη», την προπεριγραφόμενη συμβατική ρήτρα συναλλάγματος και την απειρία των καταναλωτών, απέκτησε περιουσιακά ωφελήματα που βρίσκονται σε φανερή δυσαναλογία προς την παροχή. Ότι, με βάση τα ανωτέρω, συντρέχει περίπτωση αναπροσαρμογής της παροχής λόγω έκτακτης και απρόοπτης μεταβολής των συνθηκών (κατά άρθρα 288, 388 ΑΚ.), και πθιο συγκεκριμένα θα πρέπει βάσει των τρχουσών συνθηκών οι καταβολές δόσεων σε ευρώ να υπολογίζονται με βάση τη συναλλαγματική ισοτιμία που ίσχυε κατά το χρόνο εκταμίευσης των δανείων με απαλλαγή των καταναλωτών από την υποχρέωση καταβολής των δόσεων σε ευρώ με βάση την εκάστοτε τρέχουσα και οριζόμενη ισοτιμία σε ελβετικό φράγκο.

Με βάση τα ανωτέρω, ζητούν, με απόφαση προσωρινά εκτελεστή, 1) να απαγορευτεί στην εναγόμενη στο μέλλον να διατυπώνει, να επικαλείται και να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές της με καταναλωτές και στο πλαίσιο συμβάσεων

δανείων σε ελβετικό φράγκο ή με ρήτρα ελβετικού φράγκου γενικούς όρους με το ακόλουθο περιεχόμενο ή με οποιαδήποτε διατύπωση, η οποία κατατείνει στο ίδιο αποτέλεσμα: Α. « οι δόσεις αποπληρωμής του δανείου θα υπολογίζονται σε ελβετικά φράγκα με βάση το εκάστοτε ισχύον επιτόκιο, όπως περιγράφεται στο επόμενο άρθρο και θα εξοφλούνται με χρέωση του συνδεδεμένου με το δάνειο λογαριασμού καταθέσεων του οφειλέτη κατά το ισότιμο ποσό σε ευρώ, το οποίο προκύπτει από την μετατροπή του ποσού της δόσης από ελβετικά φράγκα σε ευρώ με βάση την τιμή πώλησης από την Τράπεζα του ελβετικού φράγκου κατά την ημερομηνία πληρωμής της δόσης. Β. «συνομολογείται ρητά μεταξύ των συμβαλλομένων ότι, σε περίπτωση καθυστέρησης, εν όλω ή εν μέρει, εξόφλησης οποιοσδήποτε οφειλής από το δάνειο αυτό ή παράβασης οποιουδήποτε όρου της σύμβασης που συμφωνείται ρητά ότι είναι όλοι ουσιώδεις, η δανείστρια δικαιούται να επιδιώξει την είσπραξη των καθυστερούμενων ποσών. Σε περίπτωση μη ολοσχερούς εξόφλησης τριών συνεχόμενων μηνιαίων δόσεων η δανείστρια δικαιούται να καταγγείλει τη σύμβαση και να καταστήσει το δάνειο ληξιπρόθεσμο και απαιτητό και να ασκήσει όλα γενικά τα δικαιώματα της που απορρέουν από την παρούσα σύμβαση και το νόμο και επί πλέον να ζητήσει από τον οφειλέτη τη συμπλήρωση της εμπράγματης ασφάλειας της επί άλλου ακινήτου. Επίσης στην περίπτωση αυτή, η Τράπεζα δύναται να μετατρέψει το νόμισμα του δανείου σε ευρώ, με βάση την ισχύουσα τιμή αγοράς του ελβετικού φράγκου κατά την ημέρα της μετατροπής. Στην περίπτωση αυτή, το κόστος για την μετατροπή του βάρους από ελβετικά φράγκα σε ευρώ, βαρύνει εξ ολοκλήρου τον οφειλέτη». Γ. «Ο οφειλέτης δικαιούται να εξοφλήσει πρόωρα ολοσχερώς, όπως επίσης δικαιούται να καταβάλει σε μείωση του κεφαλαίου του δανείου οποιοδήποτε ποσό υπό την προϋπόθεση ότι έχουν εξοφληθεί τυχόν καθυστερούμενες οφειλές. Το πρόωρα

αποπληρούμενο κεφαλαίο και η αποζημίωση θα καταβάλλονται με χρέωση του συνδεδεμένου με το δάνειο λογαριασμού καταθέσεων του οφειλέτη κατά το ισότιμο ποσό σε ευρώ, το οποίο προκύπτει από την μετατροπή του ποσού του κεφαλαίου και της αποζημίωσης από ελβετικά φράγκα σε ευρώ με βάση την τιμή πώλησης από την τράπεζα του ελβετικού φράγκου κατά την ημερομηνία καταβολής τους...». Δ. «ο οφειλέτης και ο εγγυητής δηλώνουν ότι, κατανοούν πλήρως και αναλαμβάνουν τον συναλλαγματικό κίνδυνο, ήτοι τυχόν αυξημένη επιβάρυνση τους σε ευρώ για την αποπληρωμή του δανείου (δόσεις, έξοδα, ασφάλιστρα, κεφάλαιο) λόγω δυσμενούς για αυτούς μεταβολής της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου σε σχέση με το ευρώ». 2) Να απαγορευτεί στην εναγόμενη να επικαλείται τους κάτωθι γενικούς όρους συναλλαγών που εμπεριέχονται στις συμβάσεις που έκανε η δικαιοπάροχος της FBB- ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΕ: « Η εξόφληση του Δανείου από τον Οφειλέτη γίνεται είτε με αυτούσιο συνάλλαγμα είτε με το σε Ευρώ ισάξιο (αντίτιμο) του συναλλάγματος Ελβετικών Φράγκων, υπολογιζόμενο κατά την ημερομηνία πληρωμής της δόσης με βάση την τρέχουσα τιμή που η Τράπεζα πωλεί το Ελβετικό Φράγκο κατά την ημέρα αυτή και η οποία εμφανίζεται στο Ημερήσιο Δελτίο Τιμών Συναλλάγματος της Τράπεζας. 3) Να απαγορευτεί στην εναγόμενη για το μέλλον να διατυπώνει, να επικαλείται και να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές της με καταναλωτές και στα πλαίσια συμβάσεων δανείων σε ελβετικό φράγκο ή με ρήτρα ελβετικού φράγκου ΓΟΣ που εμπεριέχεται σε κάθε ρύθμιση οφειλής ή μείωση δόσης δανείου με το ακόλουθο περιεχόμενο. «Το άληκτο κεφάλαιο του ανωτέρω δανείου ανέρχεται σήμερα στο ποσό τωνΕΛΒΕΤΙΚΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ (CHF..) πλέον τόκων από την και οι ληξιπρόθεσμες οφειλές του δανείου εκ κεφαλαίου, συμβατικών τόκων και ασφαλιστρών ανέρχεται σήμερα στο ποσό των ΕΛΒΕΤΙΚΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ (...CHF). Ήτοι συνολική ανεξόφλητη οφειλή σήμερα ελβετικά φράγκα πλέον τόκων του ανωτέρω άληκτου κεφαλαίου από την..... Ο οφειλέτης και ο εγγυητής με την παρούσα αναγνωρίζουν ρητά τα παραπάνω ποσά

οφειλής ως ποσά ως ακριβή και σύμφωνα με τους όρους της παραπάνω σύμβασης
»4. Να απαγορευτεί στην εναγόμενη να απαιτεί την καταβολή των δόσεων να
γίνεται με βάση την εκάστοτε τρέχουσα ισοτιμία € /CHFόπως την ορίζει η ίδια.5. Να
απαγορευτεί στην εναγόμενη να αποκρούει την εκ μέρους των δανειοληπτών
καταβολή των τοκοχρεωλυτικών δόσεων σε CHFστο ισόποσο τους σε ευρώ βάσει
της ισοτιμίας € /CHFκατά τον χρόνο εκταμίευσης του δανείου και χορήγησης σε €
και6. Να απαγορευτεί στην εναγόμενη η καταγγελία των συμβάσεων των δανείων
εάν οι δανειολήπτες καταβάλουν τα ποσά των τοκοχρεωλυτικών δόσεων σε
CHFστο ισόποσο τους σε ευρώ βάσει της ισοτιμίας € /CHFκατά τον χρόνο
εκταμίευσης του δανείου και χορήγησης σε €7. Να υποχρεωθεί να ανέχεται εκ
μέρους των καταναλωτών την καταβολή των τοκοχρεωλυτικών δόσεων ή την
καταβολή εξόφλησης μερικώς ή εφάπαξ του δανείου σε CHFστο ισόποσο τους σε
ευρώ βάσει της ισοτιμίας € /CHFκατά τον χρόνο εκταμίευσης του δανείου και
χορήγησης σε € ακόμα πιο ειδικά να ανέχεται η εναγόμενη την καταβολή εκ μέρους
των καταναλωτών φυσικών και νομικών προσώπων την καταβολής της ορισθείσας
από αυτήν τοκοχρεωλυτικής δόσης μετατρέποντας το καταβαλλόμενο από αυτούς
ποσό σε ευρώ σε ελβετικό φράγκο με βάση την συναλλαγματική ισοτιμία που ίσχυε
κατά τον χρόνο εκταμίευσης του δανείου.8. Να παραλείπει η εναγόμενη να
επιδιώκει την τμηματική, ή την μερική ή την ολική εξόφληση των χορηγήσεων αυτών
επί τη βάση της τρέχουσας τιμής πώλησης του χορηγηθέντος νομίσματος κατά την
ημέρα της καταβολής, αλλά μόνο επί της ισοτιμίας € /CHFκατά τον χρόνο
εκταμίευσης του δανείου.9. Σε περίπτωση καταγγελίας της σύμβασης, να
παραλείπει να μετατρέπει το όποιο προκύπτει χρεωστικό υπόλοιπο σε ευρώ, με
βάση την τρέχουσα τιμή πώλησης του ελβετικού φράγκου την ημέρα της
καταγγελίας. 10. Να παύσει εκ μέρους της εναγομένης η κάθε είδους χρήση και

έκδοση των αποσπασμάτων των εμπορικών βιβλίων και αντιγράφων των λογαριασμών εκ μέρους της εναγομένης, στα οποία να γίνεται υπολογισμός των δόσεων και τόκων κατόπιν μετατροπής του Ελβετικού Φράγκου σε Ευρώ, όχι με βάση την ισοτιμία ευρώ-Ελβετικού Φράγκου κατά τον χρόνο εκταμίευσης κάθε δανείου, αλλά βάσει της ισοτιμίας ευρώ- Ελβετικού Φράγκου, επί τη βάση ισοτιμιών που ίσχυσαν σε μεταγενέστερα χρονικά διαστήματα.11. Να υποχρεωθεί η εναγόμενη να προβεί στον συνυπολογισμό όλων των χρεώσεων, ήτοι τόκων δόσεων αλλά και καταβολών εκ μέρους των δανειοληπτών που έχουν γίνει κατόπιν μετατροπής του Ελβετικού Φράγκου σε Ευρώ με βάση την ισοτιμία ευρώ-Ελβετικού Φράγκου κατά τον χρόνο εκταμίευσης έκαστου δανείου, άλλως με βάση το ποσό των ευρώ που εκταμιεύτηκε και το συμβατικό επιτόκιο.12. Να απέχει η εναγόμενη από την είσπραξη των απαιτήσεων με κάθε τρόπο αλλά και της καταγγελίας συμβάσεων των δανείων της παραπάνω κατηγορίας, έως ότου προβεί στον ορθό παραπάνω επανυπολογισμό και ενημερώσει τους δανειολήπτες με εξώδικη δήλωση επιδιδόμενη με δικαστικό επιμελητή.13. Να απαγορευτεί στην εναγόμενη η κάθε είδους χρήση των έγγραφων των ρυθμίσεων και μειώσεων δόσεων σε τρίτους τόσο στα δάνεια της επίδικης κατηγορίας όσο και στα κάθε είδους και φύσης δάνεια της που περιέχουν, τον ΓΟΣ με τον οποίο ο καταναλωτής αναγνωρίζει την οφειλή του έναντι της εναγόμενης ως νόμιμη και ορθή, καθώς και η επίκληση της συμφωνίας αναγνώρισης χρέους βάσει του παραπάνω Γ.Ο.Σ.14. Να απειληθεί σε βάρος της εναγομένης χρηματική ποινή 100.000€ για κάθε μια επιμέρους και ανά καταναλωτή αλλά και κατά ημέρα παραβίαση του διατακτικού της εκδοθησομένης απόφασης εκάστης των παραπάνω υποχρεώσεων.15. Το διατακτικό της εκδοθησομένης απόφασης να ισχύει για όλους τους Έλληνες και αλλοδαπούς καταναλωτές δανειολήπτες δανείων που χορήγησε η εναγόμενη σε αυτούς σε ελβετικό φράγκο άλλως με ρήτρα Ελβετικού Φράγκου αλλά και ιδίως για τα πρόσωπα που αναφέρονται στην παρούσα αγωγή τα οποία τυγχάνουν και μέλη του Σωματείου,

στο οποίο ανακοινώνεται η δίκη, ώστε να παρέμβει αυτό και τα μέλη του σε αυτή.
Τέλος ζητούν να συμψηφιστεί η δικαστική δαπάνη των διαδίκων.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση (συλλογική), αγωγή, στην οποία σωρεύονται αντικειμενικώς και επικουρικώς περισσότερες αιτήσεις (άρθρο 218 και 219 ΚΠολΔ), αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο για την εκδίκαση της, προκειμένου να συζητηθεί κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρο 10 §§ 19, 20 εδ. α' ν. 2251/1994, 25 § 2 σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 741 επ. του ΚΠολΔ), δεδομένου ότι, α) κατόπιν απόφασης των διοικητικών συμβουλίων των εναγόντων, έχει ασκηθεί εντός της αποκλειστικής προθεσμίας των έξι μηνών από την τελευταία εκδήλωση της φερόμενης ως παράνομης συμπεριφοράς, που αποτελεί τη βάση της(άρθρο 10 παρ. 18 δ. α' του ν. 2251/1994) και β) τα ενάγοντα σωματεία έχουν, συσταθεί νόμιμα, τα καταστατικά τους έχουν εγκριθεί με αποφάσεις Πολιτικών Δικαστηρίων (βλ. τις υπ' αριθ. 4952/2007, 65/1996 και 05/1994 αντίστοιχα) και αριθμούν (πλην του πρώτου που είναι δευτεροβάθμιο), πάνω από 500 μέλη (απορριπτομένου έτσι ως νόμω αβάσιμου του περί αντιθέτου ισχυρισμού της εναγόμενης), είναι ορισμένη (για την επιβαλλόμενη, κατά το άρθρο 216&1 ΚΠολΔ, πληρότητα της οποίας δεν χρειαζόταν η παράθεση άλλων επί πλέον στοιχείων),και νόμιμη, ως προς το υπό 1^α, 2 και 3 αιτήματα και μόνον κατά το μέρος που αφορούν, στην μελλοντική απαγόρευση διατύπωσης, επίκλησης και χρήσης της προπεριγραφόμενης ρήτρας [που ρυθμίζει την αποπληρωμή των τοκοχρεωλυτικών δόσεων και τον υπολογισμό του άληκτου κεφαλαίου, με βάση την εκάστοτε ισχύουσα συναλλαγματική ισοτιμία ευρώ και ελβετικού φράγκου κατά την ημερομηνία της πληρωμής της δόσεως], στις

συναλλαγές της εναγόμενης με καταναλωτές καθώς και στη μελλοντική απαγόρευση διατύπωσης, επίκλησης και χρήσης του επίμαχου όρου των πρόσθετων πράξεων της εναγόμενης για ρύθμιση οφειλής, καθόσον με τα αιτήματα αυτά, τα ενάγοντα επιδιώκουν τη λήψη απαγορευτικών και ρυθμιστικών μέτρων σε βάρος της εναγόμενης (προμηθευτή), προς το σκοπό της κατοχύρωσης του συλλογικού καταναλωτικού συμφέροντος, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων, 2 §§ 2, 6 και 7, 10 §§ 1, 2, 3, 4, 5, 16 εδ. α' του ν. 225 1/1994, 281, 200, 806 ΑΚ, 70, 907, 908 § 1 και 947 § 1 ΚΠολΔ. Αντίθετα, ως προς τα λοιπά (υπό 4 έως 14), αιτήματα, η κρινόμενη αγωγή θα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, δεδομένου ότι τα ενάγοντα σωματεία, με τα αιτήματα αυτά, κατατείνουν στην ικανοποίηση ατομικού καταναλωτικού συμφέροντος. Εφόσον, λοιπόν, τα ενάγοντα σωματεία (σύμφωνα και με τα προαναφερόμενα στην πρώτη πρόταση του συλλογισμού), νομιμοποιούνται, βάσει του καταστατικού τους σκοπού, να ασκούν συλλογική αγωγή για τη διαφύλαξη των συμφερόντων των καταναλωτών γενικά και να ζητούν να ληφθούν μέτρα ρυθμιστικά της αγοράς, έπεται ότι τα ως άνω, αιτήματα των εναγόντων τα οποία, προδήλως, κατατείνουν στην διασφάλιση του ατομικού καταναλωτικού συμφέροντος, ήτοι το αντικείμενό τους εμπίπτει στο πεδίο της ατομικής ένδικης προστασίας, θα πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους ως απαράδεκτα, λόγω ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης τους (γενομένου δεκτού έτσι του σχετικού ισχυρισμού της εναγόμενης). Σημειώνεται ότι το ως άνω υπό (15), αίτημα, με το οποίο ζητείται το διατακτικό της εκδοθησόμενης απόφασης να ισχύσει στους αναφερόμενους Έλληνες και αλλοδαπούς καταναλωτές, πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, διότι τα όρια ισχύος της δικαστικής απόφασης προβλέπονται από τους δικονομικούς κανόνες και δεν συνιστούν αντικείμενο δικαστικής διάγνωσης. Πρέπει, επομένως, η κρινόμενη αγωγή να ερευνηθεί ως προς το μέρος της κατά το οποίο κρίθηκε νόμιμη, για να κριθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Η εναγόμενη με τις νόμιμα κατατεθειμένες προτάσεις της, συνομολογεί την κατάρτιση μεταξύ αυτής και των αντισυμβαλλόμενων της καταναλωτών τραπεζικών συμβάσεων με τους γενικούς όρους συναλλαγών, που αναφέρονται στην αγωγή ισχυριζόμενη περαιτέρω, α) ότι είχε ρυθμίσει θεσμικά την προσυμβατική ενημέρωση, β) ότι οι επίδικοι γενικοί όροι συναλλαγών είναι σαφείς κατανοητοί, με ειδική αναφορά στον συναλλαγματικό κίνδυνο, και ως εκ τούτου νόμιμοι, β) ότι η προσφορά των δανείων σε ελβετικό φράγκο πραγματοποιήθηκε με φειδώ και σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που έθετε η Τράπεζα της Ελλάδος (ΠΔΤΕ 2501/2002), γ) ότι κατά το προσυμβατικό στάδιο οι συναλλασσόμενοι καταναλωτές ενημερώνονταν από τους αρμόδιους υπαλλήλους της εναγόμενης σχετικά με τον τρόπο και τους παράγοντες μεταβολής του επιτοκίου αναφοράς καθώς και για τον κίνδυνο από ενδεχόμενη διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας ελβετικού φράγκου και ευρώ, ε) ότι για την διευκόλυνση της κατανόησης των επιπτώσεων στις δόσεις των δανείων από ενδεχόμενη μεταβολή της, ως άνω, συναλλαγματικής ισοτιμίας ή του επιτοκίου οι αρμόδιοι υπάλληλοι της εναγόμενης έδιναν στους καταναλωτές ειδικά παραδείγματα, ε) ότι η εναγόμενη, στο πλαίσιο της προσυμβατικής ενημέρωσης των καταναλωτών και πέραν των ανωτέρω, φρόντισε να περιληφθεί στον επίμαχο (υπ' αριθ. 14),όρο των ένδικων συμβάσεων, ειδική επεξήγηση – δήλωση του δανειολήπτη και του τυχόν εγγυητή σχετικά με τη ανάληψη του συναλλαγματικού κινδύνου εκ μέρους των τελευταίων, στ) ότι είχε εισάγει σύστημα – πρόγραμμα, προστασίας δόσης του οποίου, μάλιστα, έκαναν χρήση οι μισοί δανειολήπτες. Ο ισχυρισμός αυτός συνιστά (στο σύνολό του), ανεπιτυγμένη άρνηση της αγωγής καθόσον με αυτόν η εναγόμενη προσθέτει στην αμφισβήτησή της άλλα, παλαιότερα και σύγχρονα με τα αγωγικά, πραγματικά περιστατικά με τα οποία δίνοντας άλλη εικόνα της πραγματικότητας θεμελιώνει την άρνησή της και ως

εκ τούτου θα πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο της αιτιολογημένης άρνησης της αγωγής (261 ΚΠολΔ). Περαιτέρω και με βάση τα ανωτέρω, ισχυρίζεται επιπλέον ότι στην περίπτωση όπου κριθεί, μετά την πάροδο πολλών ετών, κατ' ουσίαν άκυρος ο επίδικος συμβατικός όρος (περί της καταβολής των δόσεων των επίδικων δανείων σύμφωνα με την συναλλαγματική ισοτιμία ευρώ και ελβετικού φράγκου), και ακυρωθεί, ενώ λειτουργούσε και ήταν σύμφωνος με τις χρηματοοικονομικές συνθήκες, υπερβαίνει προφανώς τα όρια που θέτουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, η δε ενδεχόμενη αποδοχή του, ως άνω, ένδικου αγωγικού αιτήματος, θα επέφερε στην εναγόμενη τράπεζα ιδιαίτερα σημαντική βλάβη, ανερχόμενη στο ποσό των 270.240.000 ευρώ. Ο ισχυρισμός αυτός, συνιστά ένσταση [εφόσον με αυτόν (ισχυρισμό), η εναγόμενη προχωρεί στην πρόταση νέων πραγματικών γεγονότων από τα οποία προκύπτει κατάλυση του επίδικου δικαιώματος των εναγόντων], και είναι νόμιμος ερειδόμενος στις διατάξεις των άρθρων 262 ΚΠολΔ και 281 ΑΚ. Συνεπώς πρέπει να εξεταστεί ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

IV. Οι προσθέτως παρεμβαίνοντες, [Σωματείο με την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΑΝΕΙΟΛΗΠΤΩΝ ΣΕ ΕΛΒΕΤΙΚΟ ΦΡΑΓΚΟ», και μεμονωμένοι δανειολήπτες], επικαλούμενοι ειδικό έννομο συμφέρον, ζητούν να γίνει δεκτή η από 10-08-2015 αγωγή (γενικός αριθμός κατάθεσης 93262/2015 και αριθμός κατάθεσης δικογράφου 10745/2015). Η παραπάνω ασκηθείσα προφορικά στο ακροατήριο και με εκτενή ανάπτυξη στις προτάσεις τους, πρόσθετη παρέμβαση αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο (31 ΚΠολΔ), είναι παραδεκτή και νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 68, 80 και 752 & 2 ΚΠολΔ. Συνεπώς πρέπει να εξεταστεί ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

V. Οι προσθέτως παρεμβαίνοντες, [Νικόλαος Βράχνος και Ελένη ΛΑΒΩΜΑ], επικαλούμενοι ειδικό έννομο συμφέρον, ζητούν να γίνει δεκτή η από 10-08-2015 αγωγή (γενικός αριθμός κατάθεσης 93262/2015 και αριθμός κατάθεσης δικογράφου 10745/2015). Η παραπάνω ασκηθείσα προφορικά στο ακροατήριο και με εκτενή ανάπτυξη στις προτάσεις τους, πρόσθετη παρέμβαση αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο (31 ΚΠολΔ), είναι παραδεκτή και νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 68, 80 και 752 & 2 ΚΠολΔ. Συνεπώς πρέπει να εξεταστεί ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

IV. Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού και οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση απομαγνητοφωνημένα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης (άρθρο 256 παρ. 1 και 3 του ΚΠολΔ, π.δ. 326/2001), από τις υπ' αριθ. 7457 / 22-11-2016, 7458 / 22-11-2016, 7459 / 22-11-2016, 7318 / 21-11-2016, 7317 /21-11-2016, 7319 / 21-11-2016, ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων των εναγόντων, Δημήτρας Δημητρακοπούλου, Ελένης Δημητρακοπούλου, Κυριακής Δημητρακοπούλου, Νικολάου-Δημήτριου Παπαδολιόπουλου, Χρήστου Ανασασόπουλου, και Γεωργίου ΛΑΜΠΡΗ, αντίστοιχα, ενώπιον της Ειρηνοδίκου Αθηνών Αγγελικής Ανδρεάτου, οι τρεις πρώτες και ενώπιον της Ειρηνοδίκου Αθηνών, Ειρήνης Μαραγκάκη, οι υπολειπόμενες τρεις, οι οποίες λήφθηκαν κατόπιν νομότυπης και εμπρόθεσμης κλήσης της εναγόμενης(βλ. την υπ' αριθ. 1808B'16.11.2016, έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών, Θεοδώρας Μίαρη), την υπ' αριθ. 502/21-11-2016 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος των εναγόντων, Χαρίκλειας ΜΠΕΓΚΑ, ενώπιον του συμβολαιογράφου

Αθηνών, Αριστείδη Χρυσοτόμου, η οποία λήφθηκε κατόπιν νομότυπης και εμπρόθεσμης κλήσης της εναγόμενης (βλ. την υπ' αριθ. 1809B'/ 16-11-2016, έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών, Θεοδώρας Μίαρη), τις υπ' αριθ. 7372/22-11-2016 και 7373/2016 ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων της εναγόμενης, Χριστόφορου – Άγγελου Χατζόπουλου και Αδαμαντίας Μαρκαναστασάκη, αντίστοιχα, ενώπιον της Ειρηνοδίκου Αθηνών, Αγγελικής Ανδρεάτου, οι οποίες λήφθηκαν κατόπιν νομότυπης και εμπρόθεσμης κλήσης των εναγόντων (βλ. την υπ' αριθ. 3646B'/ 16-11-2016, έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών, Π. Κουντουράκη), καθώς και όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, σε μερικά από τα οποία γίνεται παρακάτω ειδική μνεία [ΑΠ 4/2002, ΑΠ 250/2000 ΕλλΔνη 41(2000).980, ΑΠ 714/1993 ΕλλΔνη 36(1995).95, ΑΠ 438/1995 ΕλλΔνη 36(1995).83, ΑΠ 587/1992 ΕλλΔνη 35(1994).1278], χωρίς να παραλειφθεί η συνεκτίμηση κανενός [ΑΠ 980/2013 ΔΕΝ 69(2013).1430] και που εκτιμώνται ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα ή είναι πρόσφορα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, κατά τα άρθρα 336 παρ. 3 και 395 ΚΠολΔ [βλ. σχετ. ΑΠ 154/1992 ΕλλΔνη 33(1992).814, ΑΠ 179/1991 ΝοΒ 40(1992).1019], θεωρουμένων ως εγγράφων και των προσκομιζόμενων από τους διαδίκους φωτογραφιών (άρθρο 444 ΚΠολΔ παρ. 1 περ. γ και παρ. 2 του ίδιου άρθρου, σε συνδυασμό με την παρ. 3 του άρθρου 448 ΚΠολΔ, βλ. και ΑΠ 813/2010 ΕΠολΔ 2010.830), των ανεπικύρωτων φωτοτυπιών εκ των πρωτότυπων εγγράφων (449 παρ. 2 ΚΠολΔ), τα οποία, ως αποδεικτικά μέσα που δεν πληρούν τους όρους του νόμου, λαμβάνονται υπόψη συμπληρωματικά (270 παρ. 2 εδάφιο 2 ΚΠολΔ), δηλαδή όχι απλώς επικουρικά, αλλά παράλληλα με τα αποδεικτικά μέσα που πληρούν τους όρους του νόμου [ΑΠ 1627/2010 ΕλλΔνη 52(2011).432, ΕφΑθ 884/2005 ΕλλΔνη 47(2006).1102], και των ιδιωτικών – εξώδικων γνωμοδοτήσεων που προσκομίζονται από τους διαδίκους οι οποίες δεν μπορούν να θεωρηθούν ως πραγματογνωμοσύνες καθώς δεν

διατάσσονται από το Δικαστήριο, δεν αποτελούν ιδιαίτερο αποδεικτικό μέσο, αλλά αντιμετωπίζονται ως έγγραφα και εκτιμώνται ελεύθερα από το Δικαστήριο [ΑΠ ΟΛ12/2005 ΧρίΔ 6 (2006), ιδίως, ΑΠ 609/2007 Δ 38 92007), 755], καθώς και από τα κοινώς γνωστά γεγονότα (ΑΠ 116/2012 ΧρίΔ 2012.426) και τα διδάγματα της κοινής πείρας, τα οποία λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 1 και 4 αντίστοιχα του ΚΠολΔ), τους ισχυρισμούς των διαδίκων, που περιέχονται στις έγγραφες προτάσεις τους, τις άμεσες και συναγόμενες από τους ισχυρισμούς τους, ομολογίες, παραγόμενης, από αυτές, πλήρους αποδείξεως (261-352 ΚΠολΔ), και γενικά από την όλη αποδεικτική διαδικασία, αποδείχθηκαν πλήρως τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

1. Η εναγόμενη [η οποία κατέστη ειδική διάδοχος της τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «FBB-ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.», δυνάμει της από 10-05-2013 σύμβασης μεταβίβασης στοιχείων ενεργητικού και παθητικού πιστωτικού ιδρύματος μεταξύ της υπό ειδική εκκαθάριση μεταβιβάζουσας, ως άνω, ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας (FBB) και της αποκτώσας εταιρείας Εθνικής τράπεζας της Ελλάδος Α.Ε., σε εκτέλεση της υπ' αριθ. 10/10-05-2013 απόφασης της επιτροπής μέτρων εξυγίανσης της τράπεζας της Ελλάδος και δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ Β 1137/2013, σύμφωνα με το άρθρο 63Δ Ν. 3601/2007], είναι τραπεζική εταιρεία, μέλος της Ένωσης Ελληνικών Τραπεζών και λειτουργεί νόμιμα, ίδια δε σύμφωνα με τις διατάξεις του κ.ν. 2190/1920, του ν. 5076/31 « περί Α.Ε. και Τραπεζών», του ν. 2076/92 «ανάληψη και άσκηση δραστηριότητας πιστωτικών ιδρυμάτων», υποκείμενη στις αρμόδιες εποπτικές αρχές για το τραπεζικό σύστημα στην εποπτεία του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος (ν. 1266/82) και του ν. 3601/2007, που αντικατέστησε τον άνω νόμο, ως ισχύει τροποποιηθείς από το ν. 4024/2011 που

ενσωμάτωσε την οδηγία 2009/111/ΕΚ στο ελληνικό δίκαιο. Πρόσφατα το θεσμικό πλαίσιο διευκρινίστηκε με το ν. 4261/2014, ο οποίος ενσωματώνει τις διατάξεις της Οδηγίας 2013/36/ΕΕ, η οποία σε συνδυασμό με τον Κανονισμό (ΕΕ), 575/2013, συνιστούν το νέο ενισχυμένο πλαίσιο εποπτείας των πιστωτικών ιδρυμάτων(Βασιλεία ΙΙΙ). Για λόγους συστηματικότητας και σαφήνειας καταργήθηκε ο ν. 3601/2007, ενώ οι διατάξεις που δεν σχετίζονται με την ενσωμάτωση ενωσιακής νομοθεσίας, μεταφέρθηκαν στο σύνολό τους στο ν. 4261/2014. Με την έναρξη του ενιαίου εποπτικού μηχανισμού, στις 04 Νοεμβρίου του έτους 2014 η εποπτεία των πιστωτικών ιδρυμάτων (συμπεριλαμβανομένης και της εναγόμενης), ανατέθηκε, πλέον, στην Ε.Κ.Τ. Περαιτέρω σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στην ΠΔΤΕ 2325/1994, όπως ισχύει, επιτρέπεται από το έτος 1994 και έκτοτε, η χρηματοδότηση σε συνάλλαγμα φυσικών και νομικών προσώπων κατοίκων εσωτερικού από πιστωτικά ιδρύματα που λειτουργούν στην Ελλάδα, για την κάλυψη πάσης φύσεως αναγκών τους, στο εσωτερικό ή στο εξωτερικό, για τις οποίες επιτρέπεται αντίστοιχα η χρηματοδότηση σε δραχμές (τότε), υπό τους ακόλουθους όρους και προϋποθέσεις: α) Η διάρκεια, η τυχόν περίοδος ανανέωσης ή παράτασης των δανείων, το επιτόκιο και οι λοιποί όροι καθορίζονται ελεύθερα μεταξύ των συναλλασσόμενων μερών, β) στις χρηματοδοτήσεις που συνάπτονται σε συνάλλαγμα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν ελεύθερα όλες οι χρηματοοικονομικές τεχνικές και παράγωγα προϊόντα, σύμφωνα με τα καθοριζόμενα στη παρ. Α1 της ΠΔΤΕ 2303/1994, γ) το προϊόν του δανείου μπορεί να διατεθεί και απ' ευθείας στο εξωτερικό μέσω της δανείστριας τράπεζας για τους σκοπούς που αναφέρονται στην δανειακή σύμβαση ή να κατατεθεί σε λογαριασμό συναλλάγματος στην εν λόγω τράπεζα. Επιπλέον, σύμφωνα με την ως άνω πράξη, επιτρέπεται η μεταφορά συναλλάγματος από τη δανείστρια ή τη μεσολαβούσα τράπεζα και η κατάθεσή του σε άλλες τράπεζες καθ' όλη τη διάρκεια του δανείου. Η άνω πράξη του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος τροποποιήθηκε, με την ΠΔΤΕ 2342/1994 και το άρθρο 5 & 1.

Ν. 2842/2000. Επίσης, με την υπ' αριθ. 2501/31-10-2002, πράξη του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος, με αντικείμενο την ενημέρωση των συναλλασσόμενων με τα πιστωτικά ιδρύματα για τους όρους που διέπουν τις συναλλαγές τους, καθιερωνόταν η υποχρέωση των πιστωτικών ιδρυμάτων να ενημερώνουν τους δανειολήπτες σχετικά με το κίνδυνο από ενδεχόμενη διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας και πιο συγκεκριμένα τα πιστωτικά ιδρύματα όφειλαν να προβαίνουν σε σαφή και αναλυτική περιγραφή των παραγόντων που προσδιορίζουν την απόδοση προϊόντων με εναλλακτικές παραδοχές ως προς τις κύριες συνιστώσες του προϊόντος (εξέλιξη συναλλαγματικής ισοτιμίας), παραθέτοντας δύο τουλάχιστον αντιπροσωπευτικά παραδείγματα.

2. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι από το έτος 2006 μέχρι και τα τέλη του έτους 2009, παρατηρήθηκε αυξητική τάση στη σύναψη στεγαστικών δανείων σε ελβετικό φράγκο. Αυτό οφειλόταν, τόσο στην διαφημιστική προώθηση των εν λόγω δανείων από τις συστημικές τράπεζες (συμπεριλαμβανομένης και της εναγόμενης), όσο και στο γεγονός της σημαντικής αύξησης του επιτοκίου Euribor κατά την ως άνω χρονική περίοδο, καθόσον το επιτόκιο 1M Euribor αυξήθηκε από 2,399% στις 02-01-2006 σε 5,197% στις 08-10-2008. Η παραπάνω αύξηση του επιτοκίου Euribor, διαμόρφωσε το συνολικό κόστος δανεισμού σε ευρώ σε αρκετά υψηλά επίπεδα, λαμβάνοντας υπόψη και το περιθώριο επιτοκίου. Συγκεκριμένα, η εναγόμενη μπορούσε να δανείζεται στην διατραπεζική αγορά ελβετικά φράγκα με το επιτόκιο libor Λονδίνου και να προβαίνει σε δανεισμό, με αποτέλεσμα, συγκρινόμενα τα δάνεια σε ευρώ να εμφανίζουν επιτοκιακό πλεονέκτημα, διότι τα δάνεια σε ευρώ συνδέονταν με το παρεμβατικό επιτόκιο της ΕΚΤ ή το Euribor.

Με τα δεδομένα αυτά, αποφασίστηκε από την εναγόμενη η διάθεση νέων στεγαστικών δανείων σε ελβετικό φράγκο καθώς και ο σχεδιασμός προώθησης αυτών των προϊόντων από το παραγωγικό της δίκτυο στους καταναλωτές. Για την αποτελεσματική διάθεση του νέου αυτού προϊόντος, τα υποκαταστήματα της εναγόμενης λάμβαναν οδηγίες από την διεύθυνση πωλήσεων της τελευταίας σύμφωνα με τις οποίες όφειλαν να προβάλλουν κατάλληλα στη δυνητική πελατεία τους (καταναλωτές), τόσο τα πλεονεκτήματα του νέου προϊόντος (χαμηλό επιτόκιο, διαχρονική σταθερότητα στην ισοτιμία ελβετικού φράγκου/ευρώ, κ.α.), όσο και τις απλοποιημένες και τυποποιημένες διαδικασίες χορήγησής του. Στο πλαίσιο δε, της διευκόλυνσης των υποκαταστημάτων στην ανωτέρω προσπάθεια, αναρτήθηκε, με μέριμνα της διεύθυνσης κτηματική πίστης στην ιστοσελίδα της στο Internet συνοπτική παρουσίαση, στην οποία περιγράφονται τόσο τα ισχυρά σημεία – πλεονεκτήματα του εν λόγω προϊόντος, όσο και η δυνητική πελατεία(καταναλωτές), στην οποία απευθύνονται.

Τα παραπάνω συνοψίζονται στην από 22-01-2007 εγκύκλιο που εξέδωσε η εναγόμενη στο πλαίσιο της ενημέρωσης των καταστημάτων της για το προαναφερόμενο προϊόν. Με την εγκύκλιο αυτή τα αρμόδια στελέχη των υποκαταστημάτων της εναγόμενης όφειλαν να ενημερώνουν, τους υποψήφιους δανειολήπτες για την πλήρη κατανόηση του συναλλαγματικού κινδύνου που αναλάμβαναν με τη λήψη στεγαστικού δανείου σε ελβετικό φράγκο. Σύμφωνα δε με την παρ. ΙΙ.3., της ως άνω εγκυκλίου (12 /22-01-2007), και λόγω του, ως άνω, συναλλαγματικού κινδύνου που ενέχουν τα δάνεια σε ελβετικό φράγκο, η ενάγουσα παρείχε τη δυνατότητα στους δυνητικούς δανειολήπτες να ζητήσουν και να λάβουν, οι τελευταίοι, το δάνειο τους, μαζί με το πρόγραμμα, που είχε η ίδια καταρτίσει, και έφερε τον τίτλο, «προστασία δόσης». Συγκεκριμένα για τον περιορισμό των επιπτώσεων από σημαντικές μεταβολές της ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου ως

προς το ευρώ, δινόταν η δυνατότητα στον δανειολήπτη να επιλέξει το επίδικο προϊόν με προστασία δόσης από ανατιμήσεις ή υποτιμήσεις του ελβετικού φράγκου έναντι του ευρώ, μεγαλύτερες από 5% επί της συναλλαγματικής ισοτιμίας της πρώτης εκταμίευσης του δανείου. Η παρεχόμενη προστασία θα αφορούσε το σύνολο της δόσης. Για την πληρέστερη δε κατανόηση του συναλλαγματικού κινδύνου που αναλάμβανε ο πελάτης και της προσφερόμενης προστασίας έναντι αυτού, παρατίθετο σχετικό παράδειγμα, συνημμένο στην εν λόγω εγκύκλιο το οποίο ανέφερε, κατά λέξη: « ΕΣΤΙΑ 1+3 CHF ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ και ΕΣΤΙΑ ΚΥΜΑΙΝΟΜΕΝΟ CHF ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ: Στα προϊόντα αυτά η προστασία παρέχεται για τα 4 πρώτα έτη αποπληρωμής, με επιβάρυνση του επιτοκίου του δανείου κατά 0,20% για την περίοδο αυτή. ΕΣΤΙΑ 1+5 CHF ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ: Στο προϊόν αυτό η προστασία παρέχεται για τα 6 πρώτα έτη αποπληρωμής, με επιβάρυνση του επιτοκίου κατά 0,20 % για την περίοδο αυτή». Επίσης, στην ίδια εγκύκλιο της εναγόμενης υπήρχε συνημμένο και συγκριτικό παράδειγμα λήψης δανείου 159.000 ελβετικών φράγκων – 100.000 ευρώ, με και χωρίς «προστασία δόσης», το οποίο παράδειγμα είχε υπολογισθεί με κυμαινόμενο επιτόκιο με περιθώριο 1% για διάρκεια δανείου 30 ετών, ενώ περαιτέρω με την υπ' αριθ. 19/29-01-2007 υπηρεσιακή εγκύκλιο της διεύθυνσης κτηματικής πίστης, που εκδόθηκε σε συνέχεια της ως άνω εγκυκλίου, διευκρινίστηκαν τα ανώτατα ποσά χρηματοδότησης σε ελβετικό φράγκο.

Ωστόσο στις οδηγίες αυτές, που εμπεριέχονται και συνοψίζονται στην παραπάνω εγκύκλιο της εναγόμενης, δεν προκύπτει, κατά πρώτον, ότι η ενημέρωση για τον συναλλαγματικό κίνδυνο που αναλάμβαναν οι καταναλωτές με την ως άνω σύμβαση δανείου σε ελβετικό φράγκο, θα ήταν έγγραφη ή προφορική και κατά δεύτερον δεν αναφέρεται ο τρόπος με τον οποίο οι αρμόδιοι υπάλληλοι της

ενάγουσας θα ενημέρωναν τους δανειολήπτες ώστε να εξασφαλιζόταν, με βεβαιότητα, ότι οι τελευταίοι θα είχαν κατανοήσει την επικινδυνότητα του εν λόγω προϊόντος, δεδομένου ότι η διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας (όπως του ελβετικού φράγκου με το ευρώ), εξαρτάται, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, από μια σειρά απρόβλεπτων προσδιοριστικών παραγόντων, όπως είναι, α) οι κοινωνικοπολιτικές – οικονομικές συνθήκες, οι οποίες μπορεί να προκαλέσουν αύξηση στη ζήτηση για συναλλαγές και ξένο νόμισμα, οδηγώντας στην πτώση της αξίας του εγχώριου νομίσματος, β) ο πληθωρισμός, ο οποίος αν βρίσκεται σε υψηλά επίπεδα, συνεπάγεται για μια χώρα, μειωμένη ζήτηση για το εθνικό της νόμισμα από τα υπόλοιπα κράτη, γ) από τα προσφερόμενα προϊόντα και τις υπηρεσίες των ξένων κρατών όπου δεν υπάρχει δυνατότητα απόκτησής τους στην εγχώρια αγορά και ως εκ τούτου η ζήτηση συναλλάγματος για την εισαγωγή τους, θα σημειώσει αύξηση, δ) από το ισοζύγιο πληρωμών και το έλλειμα ενός κράτους, ε) από τον τρόπο δράσης, τις ανακοινώσεις και τις πολιτικές ενός κράτους και της κεντρικής του τράπεζας, κ.α.. Ως εκ τούτου οι περί αντιθέτου ισχυρισμοί της εναγόμενης (οι οποίοι εξετάζονται στο πλαίσιο της αιτιολογημένης άρνησης της αγωγής), περί του ότι η διαμόρφωση της συναλλαγματικής ισοτιμίας (και ως εκ τούτου και της οφειλής των δανειοληπτών), δεν οφείλεται σε αυτήν αλλά προκύπτει « από τους αυστηρά θεσπισμένους και εκ των προτέρων διαμορφωμένους διεθνείς μηχανισμούς της αγοράς συναλλάγματος...», και ότι η συναλλαγματική ισοτιμία αποτελεί διαγνωστό αντικειμενικό μέτρο, θα πρέπει να απορριφθούν ως ουσία αβάσιμοι δεδομένου ότι, όπως ανωτέρω αναλύεται, α) ο προσδιορισμός της συναλλαγματικής ισοτιμίας δεν προέρχεται από αυστηρά θεσπισμένους και «εκ των προτέρων διαμορφωμένους διεθνείς μηχανισμούς», αλλά, αντιθέτως, εξαρτάται από αναρίθμητους και απροσδιόριστους παράγοντες που είναι αδύνατο να προβλεφθούν τόσο από τον μέσο καταναλωτή – δανειολήπτη, όσο και από ειδικούς και έμπειρους οικονομολόγους και β) όφειλε η εναγόμενη να φροντίσει για την

προσήκουσα ενημέρωση των δυνητικών δανειοληπτών και δηγία την αποτελεσματική υλοποίηση όσων αναφέρονται στην ανωτέρω εγκύκλιό της, πριν από τη σύναψη της σύμβασης, η οποία (αποτελεσματική υλοποίηση της πληροφόρησης και ενημέρωσης, σχετικά με τους συμβατικούς όρους και τις συνέπειές τους, η οποία είναι κεφαλαιώδους σημασίας για τους καταναλωτές, οι οποίοι κλήθηκαν να αποφασίσουν αν επιθυμούν να δεσμευτούν από τους προδιατυπωμένους από αυτή όρους) δεν αποδείχθηκε.

Επιπλέον, δεν γίνεται σαφής διάκριση στην προαναφερθείσα εγκύκλιο, εάν η ενημέρωση επί του επίδικου προϊόντος θα γινόταν από ειδικούς και έμπειρους υπαλλήλους της ενάγουσας, οι οποίοι θα είχαν την απαιτούμενη γνώση και πιστοποίηση για την προώθηση ενός τέτοιου πολυσύνθετου προϊόντος. Δεδομένου λοιπόν ότι η σύμβαση δανείου σε ελβετικό φράγκο δεν αποτελεί απλή σύμβαση στεγαστικού δανείου, αλλά στην ουσία είναι ένα πολυσύνθετο χρηματοοικονομικό προϊόν (καθόσον ο δανειολήπτης φέρεται να «λαμβάνει» το δάνειο σε ευρώ με «μετατροπή» του ελβετικού φράγκου σε ευρώ με την ισοτιμία που θα ίσχυε κατά τον χρόνο της εκταμίευσης ενώ οι δόσεις του δανείου θα υπολογίζονται σε ελβετικά φράγκα με βάση το εκάστοτε ισχύον επιτόκιο), η ενάγουσα όφειλε να αναθέσει την ενημέρωση των καταναλωτών σε υπαλλήλους της (ή ειδικούς συμβούλους), που να διέθεταν ειδική πιστοποίηση σύμφωνα με το άρθρο 4 του ν. 2836/2000, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 49 του ν. 3371/2005 και του άρθρου 16 του ν. 3606/2007, που ορίζει ότι οι υπάλληλοι που είναι αρμόδιοι για την ανάλυση κινητών αξιών και αγορών χρήματος και κεφαλαίου (όπως στην επίδικη περίπτωση), οφείλουν να διαθέτουν σχετικό πιστοποιητικό επαγγελματικής επάρκειας που

χορηγείται από την τράπεζα της Ελλάδος, κατόπιν εξετάσεων με ευθύνη της τελευταίας και της επιτροπής κεφαλαιαγοράς.

Σε συνέχεια των ανωτέρω και όσον αφορά στην φερόμενη κατά τίτλο «παρεχόμενη προστασία του δανειολήπτη», ως προς την πιθανή μεταβολή της συναλλαγματικής ισοτιμίας σε βάρος του δανειολήπτη, (π.χ. ανατίμηση του ελβετικού φράγκου έναντι του ευρώ), τυγχάνει, κατά την κρίση του Δικαστηρίου ανεπαρκής και βλαπτική για τον δανειολήπτη, διότι, α) η χρονική της διάρκειά ήταν περιορισμένη (5 έως 6 έτη, για δάνεια 30 ή και 40 ετών), β) περιοριζόταν μόνο στην περίπτωση δυσμενούς μεταβολής της συναλλαγματικής ισοτιμίας πάνω από 5% , γ) αφορούσε μόνο τη δόση καθαυτή και όχι το οφειλόμενο κεφάλαιο, το οποίο προσαυξημένο με τη ζημιογόνα για τον δανειολήπτη, μεταβολή της συναλλαγματικής ισοτιμίας, υποχρέωνε σε παράτασή του χρόνου συνολικής αποπληρωμής του δανείου, ακόμη και υπό την ισχύ του προγράμματος προστασίας, σε συνολική καθολική επιβάρυνση του δανειολήπτη με τη συναφή εκ της συναλλαγματικής μεταβολής, ζημία και δ) το κόστος του προγράμματος αυτού επιβάρυνε την μηνιαία τοκοχρεωλυτική δόση του δανειολήπτη (ανεξαρτήτως της ανατίμησης ή της υποτίμησης του ελβετικού φράγκου προς το ευρώ).

Πέραν των ανωτέρω, θα πρέπει να σημειωθεί ότι τα δύο (2), επισυναπτόμενα – συγκριτικά παραδείγματα της εναγόμενης (με και χωρίς προστασία δόσης), αποτυπωμένα σε δύο πίνακες, είναι πρόχειρα και απλοϊκά, σε σχέση με την πολυπλοκότητα των επίδικων δανείων, κατά τα ανωτέρω, καθόσον περιορίζονται σε χαμηλό επιτόκιο και χαμηλές δόσεις. Ειδικότερα, τα εν λόγω παραδείγματα (τα οποία παρουσιάζονται κατά τέτοιο τρόπο ώστε να φαίνονται υπέρ του καταναλωτή), αφενός μεν, εναρμονίζονται με την προηγούμενη, βασική, οδηγία της εναγόμενης προς το παραγωγικό της δίκτυο, σύμφωνα με την οποία υποχρεούνταν οι υπάλληλοι των υποκαταστημάτων της εναγόμενης να τονίζουν στους δυνητικούς

δανειολήπτες, τόσο τα πλεονεκτήματα του επίδικου δανείου (χαμηλό επιτόκιο, διαχρονική σταθερότητα στην ισοτιμία ελβετικού φράγκου/ευρώ, κ.α.), όσο και τις απλοποιημένες και τυποποιημένες διαδικασίες χορήγησής του ώστε να εμφανίζεται, το εν λόγω προϊόν, άκρως ελκυστικό και αφετέρου δεν αναφέρονται, με απτά παραδείγματα, οι συναλλαγματικοί κίνδυνοι που κρύβονται στα επίδικα δάνεια, όπως είναι η πιθανή, μεγάλη, περιουσιακή βλάβη που μπορεί να υποστεί ο καταναλωτής από την μεταβολή της συναλλαγματικής ισοτιμίας και την συνακόλουθη διαμόρφωση της δόσης σε υψηλά επίπεδα για πάρα πολλά έτη, χωρίς να μειώνεται το κεφάλαιο του δανείου. Και ναι μεν η εναγόμενη παραθέτει δύο παραδείγματα δανείων (με και χωρίς προστασία της δόσης και με ελκυστικό επιτόκιο για τον δανειολήπτη), κατά τους ορισμούς της ΠΔ/ΤΕ 2501/2002, με την οποία ζητείται από τα πιστωτικά ιδρύματα (συμπεριλαμβανομένης και της εναγόμενης), να προβαίνουν σε σαφή και αναλυτική περιγραφή των παραγόντων που προσδιορίζουν την απόδοση προϊόντων με εναλλακτικές παραδοχές ως προς τις κύριες συνιστώσες του προϊόντος (εξέλιξη συναλλαγματικής ισοτιμίας), παραθέτοντας δύο τουλάχιστον αντιπροσωπευτικά παραδείγματα, πλην όμως, κατά την αληθινή έννοια της ΠΔ/ΤΕ 2501/2002 και σύμφωνα με την κοινή λογική(αλλά και τη νομική επιταγή που απορρέει από το άρθρο 4 παρ. 2 της Οδηγίας 93/13, όπως ερμηνεύεται από το ΔΕΕ, μεταξύ άλλων και στην απόφασή του της 20^{ης} Σεπτεμβρίου 2017 επί της C-189/16, σκέψεις υπ' αριθμούς 44-48), εκ των δύο παραδειγμάτων, θα έπρεπε, τουλάχιστον, στο ένα να αποτυπώνεται η οφειλή, και η μηνιαία δόση σε περίπτωση θετικής εξέλιξης της συναλλαγματικής ισοτιμίας μεταξύ ελβετικού φράγκου και ευρώ και στο άλλο, η μηνιαία δόση και η οφειλή στην περίπτωση της αρνητικής εξέλιξης της, ως άνω, συναλλαγματικής ισοτιμίας, ώστε να γίνεται άμεσα αντιληπτό από τον δυνητικό δανειολήπτη οι σοβαρές συνέπειες που θα είχε στην

περιουσία του μια βίαιη μεταβολή στη συναλλαγματική ισοτιμία ελβετικού φράγκου/ευρώ, με ανατίμηση του πρώτου, έτσι ώστε η πληροφόρηση που παρείχε η εναγομένη να ήταν πραγματική και αποτελεσματική και να μην περιορίζεται σε «διαφήμιση» μόνο του καταναλωτικού προϊόντος της. Εξάλλου, στα ίδια παραδείγματα θα έπρεπε να επεξηγείται (αλλά και στους επίδικους όρους της σύμβασης να εκτίθεται) κατά τρόπο εναργή η συγκεκριμένη λειτουργία του μηχανισμού στον οποίο αφορά η οικεία ρήτρα περί συναλλαγματικής ισοτιμίας καθώς και η σχέση μεταξύ του μηχανισμού αυτού και εκείνου που προβλέπει η ρήτρα περί μεταβολής και διακύμανσης του επιτοκίου, έτσι ώστε ο καταναλωτής να μπορεί να εκτιμήσει, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων τις προς αυτόν οικονομικές συνέπειες (τόσο ως προς τη διαμόρφωση του ύψους της δόσης, αλλά και του οφειλόμενου κεφαλαίου) του συνδυασμού των δύο ρητρών (βλ. και τη σύσταση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Συστημικού Κινδύνου CERS/2011/1 της 21^{ης} Σεπτεμβρίου 2011, σχετ. με το δανεισμό σε ξένο νόμισμα, ΕΕ 2011, C342, σ.1, ότι τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα πρέπει να παρέχουν στους δανειολήπτες επαρκή πληροφόρηση ώστε αυτοί να είναι σε θέση να λαμβάνουν συνετές και εμπειριστατωμένες αποφάσεις, ήτοι πληροφόρηση που πρέπει να περιλαμβάνει κατ'ελάχιστον τις επιπτώσεις που θα είχε στις δόσεις του δανείου μια σοβαρή υποτίμηση του νόμιμου χρήματος του κράτους μέλους κατοικίας του δανειολήπτη και τυχόν αύξηση του επιτοκίου του ξένου νομίσματος). Ως εκ τούτου, ο περί αντιθέτου ισχυρισμός της εναγομένης (ο οποίος εξετάζεται στο πλαίσιο της ανεπτυγμένης άρνησης της αγωγής), ότι η παραπάνω ενημέρωση « με μαθηματικό σχεδιάγραμμα μεταβολής της ισοτιμίας», καθιστούσε αμέσως αντιληπτό από τον δανειολήπτη ποιες θα είναι «οι συγκεκριμένες συνέπειες», στη διαμόρφωση των τοκοχρεωλυτικών του δόσεων σε περίπτωση μεταβολής τη ισοτιμίας, θα πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος.

Περαιτέρω και με βάση τις ως άνω οδηγίες της εναγόμενης προς τους υπαλλήλους της, αποδείχθηκε ότι, από την 22-01-2007 και έκτοτε, δίνονταν από την εναγόμενη δάνεια, ιδίως στεγαστικά, σε ελβετικά φράγκα, δηλαδή εμπεριείχαν ρήτρα συναλλαγματικής ισοτιμίας. Ειδικότερα, ο δανειολήπτης (μετά την προπεριγραφόμενη, ελλιπή, ενημέρωση που λάμβανε από τους υπαλλήλους της εναγόμενης οι οποίοι παρουσίαζαν, κατά τα ανωτέρω, το εν λόγω προϊόν άκρως ελκυστικό), φερόταν να «λαμβάνει», το δάνειο σε ευρώ ύστερα από «μετατροπή», του ελβετικού νομίσματος(στο οποίο είχε συναφθεί το δάνειο), σε ευρώ με την ισοτιμία που ίσχυε κατά το χρόνο της εκταμίευσης,προφανώς για να έχει ο δανειολήπτης το ευνοϊκότερο γι' αυτόν επιτόκιο του ελβετικού φράγκου, κατά τη σταδιακή, με τοκοχρεωλυτικές δόσεις, επιστροφή του δανείου.Ειδικότερα κατά το προσυμβατικό στάδιο η εναγόμενη δεν εμφάνισε ούτε στη σύμβαση ούτε σε χωριστό έγγραφο, τουλάχιστον, ένα ρεαλιστικό παράδειγμα διαμόρφωσης των υποχρεώσεων των δανειοληπτών στο μέλλον, το οποίο να στηρίζεται στην εκδοχή ότι θα μεταβαλόταν προς οποιαδήποτε κατεύθυνση η ισοτιμία των δυο νομισμάτων, παρόλο που η διακύμανση, ακόμα και με μεγάλες αποκλίσεις, της συναλλαγματικής ισοτιμίας είναι αναμενόμενη σε βάθος χρόνου, ιδίως σε βάθος 30ετίας (όπως ήταν τα περισσότερα επίδικα δάνεια), πράγμα που γνώριζε η εναγόμενη ακριβώς λόγω της ιδιότητας της ως τράπεζας, δηλαδή του αντικειμένου των εργασιών της, ενώ η σταθερότητα της ισοτιμίας προβαλλόταν ιδιαιτέρως ως παράγων εξασφαλιστικός των ωφελημάτων σύναψης των συμβάσεων αυτών. Επισημαίνεται ότι η εναγόμενη είχε πληροφορηθεί, ήδη από το 2007, σχετικά με το συναλλαγματικό κίνδυνο υποτίμησης του ευρώ κατά ποσοστό έως και 30%, σύμφωνα με την έκθεση και της υποδείξεις του Δ.Ν.Τ., κατά το παραπάνω έτος. Ο τρόπος, άλλωστε, με τον οποίο προβαλλόταν από τους υπαλλήλους της εναγόμενης το συγκεκριμένο καταναλωτικό

προϊόν (σύμφωνα με τις ανωτέρω οδηγίες της διεύθυνσης πωλήσεων της εναγόμενης), η ελλιπής ενημέρωση του καταναλωτή ως προς τους προσδιοριστικούς παράγοντες της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου με το ευρώ και τις συνέπειες του συσχετισμού του συναλλαγματικού κινδύνου με μία ενδεχόμενη αύξηση του επιτοκίου (στο ζήτημα δε του συσχετισμού των δύο αυτών παραγόντων, η πληροφόρηση αποδεικνύεται ανύπαρκτη), καθώς και τα προαναφερόμενα παραδείγματα, όπου αποτυπώνονταν κυρίως τα θετικά στοιχεία της ως άνω συναλλαγματικής ισοτιμίας (χαμηλό επιτόκιο, χαμηλή μηνιαία δόση), δημιούργησε στον μέσο καταναλωτή την εσφαλμένη εντύπωση ότι οι υποχρεώσεις του θα παρέμεναν, αν όχι αμετάβλητες, πάντως σταθερές με μικρές αποκλίσεις στο μέλλον. Τούτο δε, επιτυγχανόταν και με την, εκ μέρους των υπαλλήλων της εναγόμενης, πρόταξη της φήμης του ελβετικού νομίσματος ως ισχυρού, όπερ, στο πλαίσιο ενημέρωσης για ενδεχόμενη επένδυση στο νόμισμα αυτό θα ήταν θεμιτό, ενώ στο πλαίσιο συζήτησης περί ανάληψης συναλλαγματικού κινδύνου και υπό την προϋπόθεση ανατίμησης του ισχυρού νομίσματος, δεν είναι. Επίσης, αποδείχθηκε ότι η ενημέρωσή των δανειοληπτών δεν έγινε από εξειδικευμένους υπαλλήλους της εναγόμενης, όπως τούτο επιτασσόταν, κατά τα ανωτέρω, από τη Τράπεζα της Ελλάδος, και ως εκ τούτου δεν ήταν δυνατόν να πληροφορηθούν, εμπειριστατωμένα, για τους κινδύνους που αναλάμβαναν έναντι μιας μελλοντικής σοβαρής μεταβολής της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου προς το ευρώ καθώς και τις συνέπειες που θα είχε το γεγονός αυτό στην αποπληρωμή των ένδικων δανείων. Σε κάθε περίπτωση η ενημέρωση από τους υπαλλήλους της εναγόμενης έπρεπε να είναι επαρκής και εξειδικευμένη, προκειμένου οι δανειολήπτες να είναι σε θέση να λαμβάνουν εμπειριστατωμένες και συνετές αποφάσεις και να περιλαμβάνει, κατ' ελάχιστον, τις επιπτώσεις που θα είχε στις δόσεις και το κεφάλαιο του δανείου, μια σοβαρή υποτίμηση του ευρώ ή μια ανατίμηση του ελβετικού φράγκου σε συνδυασμό με τυχόν αύξηση του επιτοκίου.

Εξάλλου, η υπογραφή και παραλαβή προδιατυπωμένων συμβάσεων και επιστολών δεν δύναται να θεωρηθεί πλήρης και ορθή εκτέλεση των προσυμβατικών υποχρεώσεων της εναγόμενης, για επαρκή πληροφόρηση και ενημέρωση, διότι αντιστρέφει το βάρος απόδειξης της εκπλήρωσης των υποχρεώσεων των αντισυμβαλλομένων και δύναται να διακυβεύσει την αποτελεσματικότητα των δικαιωμάτων των καταναλωτών (ΔΕΚ, απόφαση της 18.12.2014, υπόθεση C-449/13, CA Consumer Finance SA κατά Ingrid Bakkaus, Charline Bonato, Florian Bonato, σκέψεις 30 - 32). Ακολούθως, στις επίδικες δανειακές συμβάσεις, με τον φερόμενο τίτλο «σύμβαση δανείου τοκοχρεωλυτικού ελβετικών φράγκων ποσού...», περιλαμβανόταν προ διατυπωμένος – στερεότυπος, όρος (ΓΟΣ), με τον φερόμενο τίτλο « Γ. ΕΙΔΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΔΑΝΕΙΟΥ. ΑΡΘΡΟ 14 (Διάρκεια – Εξόφληση δανείου)», με το εξής περιεχόμενο: «Το συνομολογούμενο δάνειο θα εξοφληθεί από τον οφειλέτη κατά το σύστημα της σύνθετης χρεολυσίας (μέθοδος προοδευτικού χρεολυσίου ή Γαλλική μέθοδος), εντός προθεσμίας (...), ετών, με την πληρωμή από τον οφειλέτη στη δανείστρια (...), συνεχών μηνιαίων τοκοχρεολυτικών δόσεων. Οι δόσεις αποπληρωμής του δανείου θα υπολογίζονται σε ελβετικά φράγκα με βάση το εκάστοτε ισχύον επιτόκιο όπως περιγράφεται στο επόμενο άρθρο και θα εξοφλούνται με χρέωση του συνδεδεμένου με το δάνειο λογαριασμού καταθέσεων του οφειλέτη κατά το ισότιμο ποσό σε ευρώ, το οποίο προκύπτει από τη μετατροπή του ποσού της δόσης από ελβετικά φράγκα σε ευρώ με βάση την τιμή πώλησης από την Τράπεζα του ελβετικού φράγκου κατά την ημερομηνία πληρωμής της δόσης. Για τον υπολογισμό των τόκων του δανείου, το έτος κατανέμεται σε δώδεκα (12) ίσα διαστήματα και συγκεκριμένα 12 ίσους μήνες όπου ένας ίσος μήνας θεωρείται ότι έχει 30,4166 ημέρες. Οι δόσεις αποπληρωμής του δανείου θα αρχίσουν να καταβάλλονται ένα μήνα μετά την πρώτη εκταμίευσή και στη συνέχεια την ίδια

ημερομηνία κάθε επομένου μηνός. Εάν η ημερομηνία πληρωμής συμπίπτει με ανύπαρκτη ημερολογιακά ημερομηνία, η ημερομηνία πληρωμής της δόσης θα μεταφέρεται στην προηγούμενη υπαρκτή ημερομηνία. Κάθε μία τοκοχρεολυτική δόση περιλαμβάνει τον τόκο, που προκύπτει από το κάθε φορά οφειλόμενο υπόλοιπο κεφάλαιο επί το επιτόκιο δανείου του επόμενου άρθρου, καθώς και το χρεολύσιο που αναλογεί σε κάθε δόση. Περισσότεροι οφειλέτες ή εγγυητές ευθύνονται έναντι της Τράπεζας αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ο καθένας. Ο οφειλέτης και ο εγγυητής δηλώνουν ότι κατανοούν πλήρως και αναλαμβάνουν το συναλλαγματικό κίνδυνο που συνεπάγεται η λήψη δανείου σε συνάλλαγμα, ήτοι τυχόν αυξημένη επιβάρυνσή τους σε ευρώ για την αποπληρωμή του δανείου (δόσεις, έξοδα, ασφάλιστρα, κεφάλαιο) λόγω ενδεχόμενης δυσμενούς για αυτούς μεταβολής της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου σε σχέση με το ευρώ». Επιπλέον και σε περίπτωση που ο δανειολήπτης αποδεχόταν το, ως άνω, πρόγραμμα της εναγόμενης για την προστασία της μηνιαίας δόσης, συμπεριλαμβάνονταν στον παραπάνω όρο και τα κάτωθι: «...Για το λόγο αυτό και για τον περιορισμό των επιπτώσεων από τυχόν σημαντικές μεταβολές της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου σε σχέση με το ευρώ, και μόνο για τα τέσσερα (4) πρώτα έτη αποπληρωμής του δανείου, ορίζεται ότι η τιμή πώλησης από την Τράπεζα του ελβετικού φράγκου κατά την ημερομηνία πληρωμής από τον οφειλέτη των οφειλόμενων τοκοχρεολυσίων δεν μπορεί να διακυμανθεί (μειωθεί ή αυξηθεί) πλέον των πέντε εκατοστιαίων μονάδων (5%) επί της ισχύουσας τιμής αγοράς από την Τράπεζα του ελβετικού φράγκου κατά την ημερομηνία εκταμίευσης του δανείου. Σε περίπτωση τμηματικής εκταμίευσης, η παραπάνω τιμή αγοράς αναφέρεται στην ισχύουσα τιμή αγοράς από την Τράπεζα του ελβετικού φράγκου κατά την ημερομηνία της πρώτης εκταμίευσης». Το συμβατικό επιτόκιο των παραπάνω δανείων συμφωνήθηκε, κυμαινόμενο και ορίστηκε από το χρόνο σύναψης των δανείων ότι θα ισούται με το επιτόκιο «London Interbank Offered Rate

(LIBOR)», ελβετικού φράγκου διάρκειας ενός μηνός (επιτόκιο αναφοράς), στρογγυλοποιημένο στα τρία (3) δεκαδικά ψηφία, όπως αυτό καθορίζεται δυο εργάσιμες ημέρες πριν την ημερομηνία έναρξης της περιόδου εκτοκισμού εκάστης δόσης προσαυξημένο κατά περιθώριο 2,35%: Επίσης και σύμφωνα με το άρθρο 4 των γενικών όρων δανειοδότησης, το ληφθέν ποσό του δανείου, το οποίο θα πιστωνόταν σε συνδεδεμένο με το δάνειο λογαριασμό καταθέσεων του οφειλέτη, θα ήταν το ποσό που θα προέκυπτε από τη «μετατροπή» του ποσού του δανείου από ελβετικά φράγκα σε ευρώ με βάση την τιμή αγοράς από την καθ' ης τράπεζα, του ελβετικού φράγκου, κατά την ημερομηνία εκταμίευσης[επισημαίνεται ότι και η τράπεζα με την επωνυμία «FBB ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.», πριν τεθεί υπό ειδική εκκαθάριση έκανε χρήση όμοιου, με τον προπεριγραφόμενο, όρου (ΓΟΣ), σύμφωνα με τον οποίο η εξόφληση του δανείου από τον οφειλέτη θα γινόταν είτε σε αυτούσιο συνάλλαγμα είτε με το σε ευρώ ισάξιο(αντίτιμο), του συναλλάγματος Ελβετικών φράγκων, υπολογιζόμενο κατά την ημερομηνία πληρωμής της δόσης με βάση την τρέχουσα τιμή που η τράπεζα πωλεί το ελβετικό φράγκο κατά την ημέρα αυτή και η οποία εμφανίζεται στο ημερήσιο δελτίο τιμών συναλλάγματος].Σημειώνεται ότι στο πλαίσιο της ρύθμισης ορισμένων εκ των επίδικων δανείων, η εναγόμενη χρησιμοποιούσε τον ίδιο προ διατυπωμένο – στερεότυπο όρο (ΓΟΣ), - με την πρόσθετη υποχρέωση των δανειοληπτών να αναγνωρίσουν την προηγούμενη οφειλή τους προς την εναγόμενη- , με το εξής περιεχόμενο: «Το άληκτο κεφάλαιο του ανωτέρω δανείου ανέρχεται σήμερα στο ποσό τωνΕΛΒΕΤΙΚΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ (CHF..) πλέον τόκων από την και οι ληξιπρόθεσμες οφειλές του δανείου εκ κεφαλαίου , συμβατικών τόκων και ασφαλίσεων ανέρχεται σήμερα στο ποσό των ΕΛΒΕΤΙΚΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ (...CHF). Ήτοι συνολική ανεξόφλητη οφειλή σήμερα ελβετικά φράγκα πλέον τόκων του

ανωτέρω άληκτου κεφαλαίου από την..... Ο οφειλέτης και ο εγγυητής με την παρούσα αναγνωρίζουν ρητά τα παραπάνω ποσά οφειλής ως ποσά ως ακριβή και σύμφωνα με τους όρους της παραπάνω σύμβασης». Περαιτέρω, η εξέλιξη αναφορικά με την εκπλήρωση των υποχρεώσεων των δανειοληπτών από τις ανωτέρω δανειακές συμβάσεις, πολυετούς διάρκειας, υπήρξε δυσμενής, για τους τελευταίους. Ειδικότερα, ενώ η ισοτιμία του ευρώ προς το ελβετικό φράγκο το έτος 2007(οπότε και η εναγόμενη ξεκίνησε να χορηγεί τα επίδικα δάνεια), ανερχόταν σε ένα (1), ευρώ προς 1,61 ελβετικά φράγκα, σταδιακά άλλαξε λόγω ισχυροποίησης του ελβετικού φράγκου και έφθασε το έτος 2015 στη σχέση ένα (1) ευρώ προς 1,027 ελβετικά φράγκα. Σημειώνεται ότι κατά το χρονικό διάστημα 2011 έως 2014 είχε προηγηθεί «κλείδωμα», από τη κεντρική τράπεζα της Ελβετίας, της ισοτιμίας ελβετικού φράγκου προς το ευρώ στο ένα (1) ευρώ προς 1,20 ελβετικά φράγκα. Εν συνεχεία, η ελβετική κεντρική τράπεζα (NSB), με απρόσμενη από τις αγορές απόφασή της, στις 15 Ιανουαρίου 2015 αποφάσισε, α) να αποσυνδέσει το ελβετικό φράγκο από την ισοτιμία 1,20 φράγκα ανά ευρώ κατ' ελάχιστον που ή ίδια είχε θέσει προκειμένου να προστατέψει (κατά δήλωση του εκπροσώπου της), την ελβετική οικονομία από την υπερβολική ανατίμηση του φράγκου, β) να μειώσει το επιτόκιο στις καταθέσεις όψεως που δέχεται, όταν αυτές ξεπερνούν ένα συγκεκριμένο όριο (CHF 10 εκ. ανά καταθέτη), κατά 0,5 εκατοστιαίες μονάδες, στο -0,75, γ) να ορίσει το εύρος - στόχο του libor 3-μηνών μεταξύ -1,25% και 0,25% από το έτος 2015. Οι άμεσες επιπτώσεις των ανωτέρω αποφάσεων ήταν η σημαντική ενίσχυση του φράγκου, έναντι του ευρώ, από 1,2008 ελβετικό φράγκο/ευρώ στις 14-01-2015 στα 0,98 ελβετικό φράγκο/ευρώ, στις 15-01-2015. Οι ως άνω αρνητικές μεταβολές της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ευρώ προς το ελβετικό φράγκο οδήγησαν σε αύξηση του οφειλόμενου χρέους παρά τις συνεχείς και συνεπείς καταβολές εκ μέρους των δανειοληπτών. Μάλιστα το τελευταίο διάστημα(από το έτος 2015 και μέχρι το χρόνο συζήτησης της αγωγής) και ενόψει της

προαναφερόμενης απόφασης της κεντρικής τράπεζας της Ελβετίας, οι βίαιες μεταβολές της ισοτιμίας είχε ως αποτέλεσμα την ολίσθηση της αξίας του ευρώ έναντι του ελβετικού φράγκου, με ορίζοντα μόνιμο. Ως εκ τούτου ο περί αντιθέτου ισχυρισμός της εναγόμενης (ο οποίος εξετάζεται στο πλαίσιο της αιτιολογημένης άρνησης της αγωγής), περί πρόωρης ασκήσεως της κρινόμενης αγωγής, θα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος στην ουσία του.

Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι ο προαναφερόμενος όρος, όπως τίθεται στο άρθρο 14 των ειδικών όρων των επίδικων δανείων, ο οποίος ήταν προδιατυπωμένος από την εναγόμενη, περιλαμβανόταν στους γενικούς όρους συναλλαγών, χωρίς να έχει αποτελέσει αντικείμενο διαπραγμάτευσης μεταξύ της εναγόμενης και των ως άνω δανειοληπτών, κατά το μέρος που ρυθμίζει την συναλλαγματική ισοτιμία με βάση την οποία θα μετατρέπονται σε ελβετικά φράγκα οι τυχόν καταβολές σε ευρώ, καθ' όλη τη διάρκεια αποπληρωμής των δανείων, είναι ασαφής, αόριστος και ακατανόητος, τόσο ως προς τη γραμματική διατύπωσή του, αλλά, κυρίως, όσο και προς το συγκεκριμένο αποτέλεσμά του στις οικονομικές υποχρεώσεις των δανειοληπτών, και ως εκ τούτου καταχρηστικός και άκυρος. Ειδικότερα, με τον ως άνω όρο των επίδικων συμβάσεων παραβιάζεται η αρχή της διαφάνειας των γενικών όρων συναλλαγών, η οποία συμπύσσεται στη υποχρέωση του προμηθευτή - εναγόμενου τραπεζικού ιδρύματος, α) της σαφούς και κατανοητής διατύπωσης του επίμαχου όρου, προκειμένου οι ως άνω καταναλωτές - δανειολήπτες, των τραπεζικών υπηρεσιών να μπορούν σε απλή και κατανοητή γλώσσα να διακρίνουν το νόημα του όρου, β) του ορισμένου (ή οριστού), του περιεχομένου του κρινόμενου συμβατικού όρου, προκειμένου οι καταναλωτές να είναι σε θέση να προβλέψουν την έννομη θέση τους όταν ο συμβατικός όρος θα

εφαρμοστεί και γ) της απαγόρευσης απροσδόκητου και αιφνιδιαστικού όρου ο οποίος ανατρέπεται στον καταναλωτή τις βάσιμες προσδοκίες και εντυπώσεις του ως προς τις πραγματικές έννομες συνέπειες και προεκτάσεις του όρου που υπέγραψε (βλ. και σκέψεις 49- 51 της ΔΕΕ C-189/16 της 20/9/2017). Συγκεκριμένα, αν και ο παραπάνω ΓΟΣ ρυθμίζει το περιεχόμενο της αντιπαροχής του οφειλέτη – δανειολήπτη, καθορίζει την μηνιαία δόση του δανειολήπτη, τις καταβολές που πρέπει αυτός να κάνει προς την εναγόμενη προς αποπληρωμή του κεφαλαίου του όσο και των τόκων που προκύπτουν (παραπέμποντας στον αντίστοιχο όρο περί καθορισμού του επιτοκίου, δηλαδή, «το επόμενο άρθρο», άνευ ετέρου τινός), εντούτοις έχει τέτοια (ελλειπτική) διατύπωση που δεν αφήνει να διαφανούν τα μειονεκτήματα και οι επιβαρύνσεις που αυτός ενσωματώνει. Πιο συγκεκριμένα, οι καταναλωτές κατά τη σύναψη των ένδικων συμβάσεων δεν μπορούσαν να διαπιστώσουν με ευκρίνεια ότι, αναλάμβαναν μεταβλητούς κινδύνους (και δη το συνδυασμό του συναλλαγματικού κινδύνου με την ενδεχόμενη αύξηση του επιτοκίου του ξένου νομίσματος) και μάλιστα με την υποχρέωση μακροχρόνιας δέσμευσης. Επιπλέον με τον ανωτέρω όρο δεν διατυπώνεται ευκρινώς ο τρόπος λειτουργίας της συναλλαγματικής ισοτιμίας, η μέθοδος και οι ιδιαιτερότητες του μηχανισμού μετατροπής του εγχώριου νομίσματος σε ξένο νόμισμα καθώς και η σχέση μεταξύ του συγκεκριμένου μηχανισμού και του μηχανισμού που προβλέπουν άλλες ρήτρες σχετικά με την αποδέσμευση του δανείου (μεταξύ των οποίων και η προαναφερθείσα περί προσδιορισμού του επιτοκίου), ώστε οι καταναλωτές να μπορούν να εκτιμήσουν, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων, τις οικονομικές συνέπειες τις οποίες τα ανωτέρω συνεπάγονται. Έτσι οι καταναλωτές (οι οποίοι, ανεξαρτήτως του μορφωτικού τους επιπέδου, δεν διέθεταν εξειδικευμένες γνώσεις ως προς τις συναλλαγές σε προϊόντα επενδυτικού χαρτοφυλακίου συνδεδεμένα ευθέως με την αγορά συναλλάγματος), αδυνατούσαν όχι μόνο να πληροφορηθούν την ύπαρξη διαφοράς μεταξύ της συναλλαγματικής ισοτιμίας πωλήσεως και της

συναλλαγματικής ισοτιμίας αγοράς του ξένου νομίσματος (ελβετικό φράγκο), αλλά και να αξιολογήσουν τις οικονομικές συνέπειες που θα συνεπαγόταν γι' αυτούς η εφαρμογή της ρήτρας συναλλαγματικής ισοτιμίας για τον υπολογισμό των δόσεων (των οποίων εν τέλει, θα ήταν και οι τελικοί υπόχρεοι), καθώς και του συνολικού ύψους των δανείων. Άλλωστε, σαφώς αποδείχθηκε ότι το σύνολο, σχεδόν, των επίδικων δανειακών συμβάσεων αφορά σε δάνεια στεγαστικά ή σε αναχρηματοδότηση τέτοιων δανείων, γεγονός από το οποίο συνάγεται πως, η εναγομένη απέβλεπε στην προώθηση του εν λόγω προϊόντος της σε καταναλωτικό κοινό το οποίο, κατά τεκμήριο και υπό την προϋπόθεση ακόμη ότι είναι ευλόγως επιμελές και ενημερωμένο, θα δυσκολευόταν να αντιληφθεί τον κίνδυνο που αναλάμβανε(και δη να αξιολογήσει τις δυνητικά σημαντικές οικονομικές συνέπειες μίας ρήτρας όπως η επίδικη στις οικονομικές του υποχρεώσεις) χωρίς την απαιτούμενη ειδική και επαρκή κατά τα ανωτέρω πληροφόρηση και σαφήνεια των συμβατικών όρων, σε αντίθεση με την περίπτωση κατά την οποία θα απευθυνόταν σε κοινό που θα επιζητούσε επιχειρηματικά χρηματοδοτικά προϊόντα.

Επί τη βάσει όλων των ανωτέρω, αποδείχθηκε ότι ο επίδικος όρος οδηγεί ουσιαστικά στην διάψευση των τυπικών και δικαιολογημένων προσδοκιών των καταναλωτών – δανειοληπτών με την εξέλιξη της συναλλακτικής τους σχέσης με την εναγομένη. Οι καταναλωτές κατά τη διάρκεια της συμβατικής τους σχέσης βιώνουν ανατροπή θεμελιωδών στοιχείων της γνώσης τους και της προσλαμβάνουσας αντίληψής τους για το περιεχόμενο και το νόημα των επίδικων συμβάσεων. Αυτό συμβαίνει καθώς οι καταναλωτές προσμένουν ότι για όσο χρονικό διάστημα επιμελώς θα αποπληρώνουν το δάνειό τους, θα μειώνεται και το οφειλόμενο κεφάλαιο των δανείων. Δεν είχε γίνει κατανοητό από τους δανειολήπτες κατά την

κατάρτιση των επίδικων συμβάσεων ότι μπορεί να συμβεί το αντίθετο και αποτελεί δικαιολογημένη και καλλιεργημένη από την τράπεζα προσδοκία (κατά τα ανωτέρω), ότι με κάθε μηνιαία δόση που καταβάλλει μειώνει και το χρέος του έναντι της τράπεζας. Συνεπώς, έχει ιδιαίτερη βαρύτητα για τον δανειολήπτη ότι όσο αποπληρώνει το δάνειο, τόσο αυτό μειώνεται ως χρέος. Οι παραπάνω, όμως, αρνητικές μεταβολές της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου προς το ευρώ οδήγησαν σε αύξηση του οφειλόμενου χρέους παρά τις συνεχείς και συνεπείς καταβολές εκ μέρους των δανειοληπτών, κατά τα ανωτέρω. Συνεπώς, αποτελεί πλήρη διάψευση κάθε δικαιολογημένης προσδοκίας των δανειοληπτών, ότι εξαιτίας του παραπάνω ΓΟΣ μπορεί να αποπληρώνουν επί αρκετά έτη τις μηνιαίες δόσεις αποπληρωμής των δανείων τους χωρίς να απομειώνονται τα οφειλόμενα δάνεια. Σημειωτέον δε ότι ο επίμαχος όρος είναι μεν σαφής ως προς τη γραμματική του διατύπωση, πλην όμως, το γεγονός αυτό δεν αρκεί από μόνο του (άνευ άλλου δηλαδή), για τη διαπίστωση της εγκυρότητας του, βάσει των κριτηρίων του ν. 2251/1994 και της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ, καθώς υπήρχε αδιαφάνεια και δη αοριστία ως προς τις οικονομικές συνέπειες της επίδικης ρήτρας της συναλλαγματικής ισοτιμίας, ώστε να διαψευστούν οι τυπικές και δικαιολογημένες προσδοκίες κάθε μέσου δανειολήπτη, ότι, δηλαδή, καταβάλλοντας τις συμφωνηθείσες δόσεις ανελλιπώς, το ποσό της οφειλής θα μειώνεται και δεν θα αυξάνεται λόγω μεταβολής της συναλλαγματικής ισοτιμίας ευρώ και ελβετικού φράγκου, αλλά και λόγω της εν γένει λειτουργίας του συμβατικού μηχανισμού στον οποίο εντάσσεται η ρήτρα αυτή. Κατ' αυτόν τον τρόπο, διαταράσσεται σημαντικά και η ισορροπία των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων σε βάρος των δανειοληπτών, καθόσον ο επίμαχος (ΓΟΣ), οδηγεί στη διάψευση της δικαιολογημένης προσδοκίας τους ως προς τη φύση της παρεχόμενης υπηρεσίας, το σκοπό και το όλο περιεχόμενο της σύμβασης.

Επί των ανωτέρω λεκτέα και τα ακόλουθα: α) Κάθε όρος(ΓΟΣ), μιας καταναλωτικής σύμβασης στον οποίο αποτυπώνονται οι υποχρεώσεις του καταναλωτή, ελέγχεται ως προς τη διαφάνειά του και την ευκρίνεια με την οποία αναδεικνύει την αιτία και το ύψος των επιβαρύνσεων του τελευταίου, ακόμη και εάν αποτελεί στοιχείο της κύριας παροχής της συμβάσεως, δηλαδή, ακόμη και αν συνιστά ουσιώδες στοιχείο αυτής και αφορά στην ίδια τη φύση της υποχρέωσης του οφειλέτη (βλ. ΔΕΕ C-189/16 ό.π.).

β) ο παραπάνω, υπ' αριθ. 14 προ διατυπωμένος – στερεότυπος, όρος (ΓΟΣ), με τον φερόμενο τίτλο « Γ. ΕΙΔΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΔΑΝΕΙΟΥ. ΑΡΘΡΟ 14 (Διάρκεια – Εξόφληση δανείου), καθώς και αυτός που εμπεριέχεται σε κάθε ρύθμιση οφειλής ή μείωση δόσης των επίδικων δανείων (με την προσθήκη της αναγνώρισης της προηγούμενης οφειλής που είχε διαμορφωθεί από την συναλλαγματική ισοτιμία του ελβετικού φράγκου προς το ευρώ), κατά το μέρος που ρυθμίζει την ισοτιμία, με βάση την οποία μετατρέπονται σε ελβετικά φράγκα οι καταβολές που λάμβαναν χώρα σε ευρώ καθ' όλη τη διάρκεια αποπληρωμής των επίδικων δανείων, είναι αόριστος και ασαφής και ως εκ τούτου άκυρος και καταχρηστικός, καθώς δεν πληροί τις αυστηρές προϋποθέσεις της αρχής της διαφάνειας. Δεν επιτρέπει στον καταναλωτή – δανειολήπτη να αντιληφθεί επαρκώς, κατά την κατάρτιση της σύμβασης και χωρίς μετασυμβατική εξωτερική βοήθεια, την έκταση των επιβαρύνσεων που ενδέχεται να αντιμετωπίσει κατά τη διάρκεια της συμβατικής σχέσης., γ) επίσης, ο επίμαχος ΓΟΣ είναι άκυρος λόγω διάψευσης των δικαιολογημένων προσδοκιών του δανειολήπτη καταναλωτή καθώς ανατρέπει αδικαιολόγητα την βασική προσμονή ότι όσο θα αποπληρώνει το χρέος του, τόσο θα απομειώνεται αυτό ή τουλάχιστον δεν θα αυξάνεται, δ) ο παραπάνω ΓΟΣ είναι

άκυρος και για τον επιπλέον λόγο, διότι, αλλοιώνει και ανατρέπει τη νομική φύση και τον κύριο συμβατικό σκοπό της σύμβασης καταναλωτικού στεγαστικού δανείου καθώς μετατρέπει τον δανειολήπτη – καταναλωτή ενεργό και καθημερινό συμμετοχο στη μεταβαλλόμενη και απροσδιόριστη αγορά συναλλάγματος.

Ενόψει των ανωτέρω, ο ισχυρισμός της εναγόμενης περί καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος των δανειοληπτών να ζητήσουν την ακύρωση του επίμαχου όρου (ΓΟΣ), μετά πάροδο πολλών ετών, θα πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος αφού, σύμφωνα και με τα ανωτέρω, κατόπιν μετασυμβατικής εξωτερικής βοήθειας και μετά το πέρασμα πολλών ετών, διαπιστώθηκε από τους δανειολήπτες τόσο το μέγεθος της επιβάρυνσής τους όσο και η μονιμότητα της. Πρόκειται, δηλαδή, για την περίπτωση κατά την οποία η ανισορροπία την οποία ενείχε η επίδικη συμβατική ρήτρα κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης εκδηλώθηκε μόνο κατά την εκτέλεση αυτής (της σύμβασης) και μάλιστα μετά το πέρασμα ετών (πρβλ και ΔΕΕ απόφασης της 20ης/9/17 C-189/16 σκέψη 54 ό.π.) Ακολούθως, ως προς τον ισχυρισμό της εναγόμενης ότι ο επίμαχος όρος, είναι όρος «δηλωτικός», υπό την έννοια ότι επαναλαμβάνει στην ουσία διάταξη ενδοτικού δικαίου, δηλαδή την 291 ΑΚ και ότι σε κάθε περίπτωση, ακόμη και αν κριθεί ο επίδικος όρος (ΓΟΣ), καταχρηστικός η συμπλήρωση του κενού των επίδικων συμβάσεων πρέπει να γίνει με την εφαρμογή της ανωτέρω διάταξης, θα πρέπει να γίνει η ακόλουθη διάκριση: Όσον αφορά στο πρώτο σκέλος του ανωτέρω ισχυρισμού της εναγόμενης, από κανένα αποδεικτικό μέσο δεν προέκυψε ότι ο επίμαχος συμβατικός όρος επαναλαμβάνει το περιεχόμενο της διάταξης του άρθρου 291 ΑΚ, καθόσον: α) δεν συνταυτίζεται, γραμματικά, με αυτόν, β) από τη μελέτη των επίδικων συμβάσεων δεν προκύπτει η αναφορά ότι ο ένδικος όρος είναι όρος «δηλωτικός», της διάταξης του άρθρου 291 ΑΚ, καθότι η τελευταία προϋποθέτει συνομολογημένη οφειλή σταθερή, είτε εφάπαξ είτε σε δόσεις (δηλ προκαθορισμένο

ύψος δόσεων) στο πλαίσιο μίας διαρκούς σύμβασης, ενώ η επίδικες συμβατικές οφειλές συναρτώνται και με το ύψος του εκάστοτε επιτοκίου του ελβετικού νομισματος, δηλαδή, με παράγοντα ο οποίος οδηγεί σε μεταβλητότητα της οφειλόμενης παροδικής παροχής ακόμη και ως αξία στο ξένο νόμισμα, και γ) δεν ρυθμίζει τον τρόπο αποπληρωμής της ρυθμιζόμενης, από τον ΑΚ 291, οφειλής σε συνάλλαγμα, αλλά, κατ' αρχήν, αφορά οφειλή σε ημεδαπό νόμισμα, στην οποία το ελβετικό φράγκο χρησιμοποιείται ως νόμισμα υπολογισμού. Και ναι μεν τα επίδικα δάνεια που χορηγήθηκαν από την εναγόμενη στους δανειολήπτες εκταμίευτηκαν σε ελβετικό φράγκο, πλην, όμως, μετά την εκταμίευσή τους μετατράπηκαν σε ευρώ από την ίδια την εναγόμενη και δη με βάση τη μεταξύ των δυο νομισμάτων ισοτιμία κατά την ημέρα της εκταμίευσής τους. Σε κάθε περίπτωση, εφόσον ο κρινόμενος όρος (ΓΟΣ), κρίνεται άκυρος, ως αδιαφανής, αποκλείεται, κατά λογική ακολουθία, να είναι και «δηλωτικός», της διάταξης του άρθρου 291 ΑΚ., η οποία είναι σαφής, δεν έχει προσβληθεί ως αντισυνταγματική και μπορεί (όπως παρακάτω αναλύεται), να εφαρμοστεί μόνο στην περίπτωση συμπλήρωσης του κενού που δημιουργείται από την παραπάνω ακυρότητα του επίδικου όρου (ΓΟΣ). Έτι περαιτέρω, ως σημειωθεί ότι, το ΔΕΕ έχει αποφανθεί πως, προκειμένου μία ελεγχόμενη ρήτρα να μην εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Οδηγίας 93/13, δηλαδή, να εμπίπτει στην εξαίρεση που εισάγει το άρθρο 1 παρ.2 της ίδιας Οδηγίας και η οποία (εξαίρεση) καταλαμβάνει τις ρήτρες που απηχούν νομοθετικές ή κανονιστικές διατάξεις του εσωτερικού δικαίου, η διάταξη αυτή (κανονιστική ή νομοθετική) πρέπει να είναι αναγκαστικού δικαίου (απόφαση της 20^{ης} Σεπτεμβρίου 2017 C-189/16 σκέψεις 26-31, όπου και παραίνεση προς το αιτούν δικαστήριο ότι, η εξαίρεση του άρθρου 1 παρ.2 της ίδιας οδηγίας πρέπει να ερμηνεύεται στενώς, Απόφαση της 10^{ης} Σεπτεμβρίου 2014 KusionovaC-34/13 σκέψεις 76- 79, Απόφασης της 21^{ης} Μαρτίου

2013 RWEVertriebC-92/11 σκέψεις 25-26), και όχι όπως η προκείμενη διάταξη του άρθρου 291 ΑΚ, η οποία είναι ενδοτικού δικαίου και η οποία εφαρμόζεται ελλείψει διαφορετικής σχετικής συμφωνίας και εισάγει για την περίπτωση αυτή «δικαίωμα», μάλιστα, του οφειλέτη. Κατά το δεύτερο σκέλος του κρινόμενου ισχυρισμού (και σε συνέχεια των ανωτέρω), περί εφαρμογής του άρθρου 291 Α.Κ., σε περίπτωση ακύρωσης του επίμαχου όρου (ΓΟΣ), προκειμένου να καλυφθεί το συμβατικό κενό των επίδικων συμβάσεων που δημιουργείται από την ακυρότητα αυτή, αλυσιτελώς προβάλλεται από την εναγόμενη διότι, σύμφωνα και με τα προαναφερόμενα στην πρώτη πρόταση του νομικού συλλογισμού, αντικείμενο της κρινόμενης (συλλογικής), αγωγής είναι η διαπίστωση της αντικαταναλωτικής συμπεριφοράς του προμηθευτή – εναγόμενου πιστωτικού ιδρύματος, η απαγόρευσή της (δια το μέλλον), και η ρύθμιση της καταστάσεως κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μην έρχεται σε σύγκρουση με το γενικότερο καταναλωτικό συμφέρον και όχι η συμπλήρωση του κενού που δημιουργείται στις επίδικες συμβάσεις από την ανωτέρω ακυρότητα του επίμαχου όρου, η οποία συμπλήρωση (με ή χωρίς την εφαρμογή του άρθρου 291 ΑΚ), καθώς και παρεπόμενη δυνατότητα διορθωτικής παρέμβασης και αναπροσαρμογής της παροχής του οφειλέτη, από τον δικαστή (κατ' άρθρο 288 ΑΚ), στις επίδικες συμβάσεις, μπορούν να ζητηθούν και να εξετασθούν, μόνο στο πλαίσιο της ατομικής ένδικης προστασίας.

Με βάση τα εκτεθέντα πρέπει να γίνει, εν μέρει δεκτή η αγωγή (και οι πρόσθετες παρεμβάσεις), ως ουσιαστικά βάσιμη και να απαγορευθεί στην εναγόμενη, χωρίς την απειλή χρηματικής ποινής, να χρησιμοποιεί, στο μέλλον, στις συναλλαγές της με καταναλωτές, στο πλαίσιο συμβάσεων δανείων σε ελβετικό φράγκο ή με ρήτρα ελβετικού φράγκου καθώς και σε κάθε ρύθμιση οφειλής ή μείωση δόσης δανείου, τον επίδικο γενικό όρο συναλλαγών. Σημειώνεται ότι ο ισχυρισμός περί εφαρμογής του άρθρου 291 Α.Κ., σε περίπτωση ακύρωσης του επίμαχου όρου

26ο φύλλο της υπ' αριθμ..... / 2017 Απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου
Αθηνών (Εκουσία Δικαιοδοσία)

~~(ΦΘΣ), προκειμένου να καλυφθεί το συμβατικό κενό που δημιουργείται από την ακυρότητα αυτή, αλυσιτελώς προβάλλεται από την εναγόμενη καθόσον αντικείμενο της κρινόμενης (συλλογικής) αγωγής είναι η διαπίστωση της αντικαταναλωτικής συμπεριφοράς του προμηθευτή, η απαγόρευσή της (δια το μέλλον), και η ρύθμιση της κατάστασής κατά τέτοιον τρόπο ώστε να μην έρχεται σε σύγκρουση με το γενικότερο καταναλωτικό συμφέρον και όχι η συμπλήρωση του κενού που δημιουργείται στις επίδικες συμβάσεις από την ανωτέρω ακυρότητα του επίμαχου όρου, η οποία (συμπλήρωση), μπορεί να ζητηθεί μόνο στο πλαίσιο της ατομικής ένδικης προστασίας.] Ολυ~~

Όσον αφορά στο αίτημα περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, θα πρέπει να απορριφθεί, ως αλυσιτελώς προβαλλόμενο ενόψει της διάταξης του άρθρου 763 παρ.1 ΚΠολΔ (βλ. και Β. Βαθρακοκοίλη ΕρμΚΠολΔ έκδ. 1997, τόμος Ε', σελ. 154, σχόλια υπό άρθρο 907 αρ.8, και Αρβανιτάκη σε ΕρμΚΠολΔ Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, έκδ.2000, τ.ΙΙ, σχόλια υπό άρθρο 763, σελ. 1516 επ.). Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν συνολικά, λόγω της δυσκολίας στην ερμηνεία του κανόνα δικαίου που εφαρμόστηκε στην προκειμένη περίπτωση (179 και 741 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ με παρόντες τους διαδίκους, α) την από 10-08-2015 αγωγή (γενικός αριθμός κατάθεσης 93262/2015 και αριθμός κατάθεσης δικογράφου 10745/2015), β) την από 23-11-2016, προφορικώς ασκηθείσα, ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση [του Σωματείου με την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΑΝΕΙΟΛΗΠΤΩΝ ΣΕ ΕΛΒΕΤΙΚΟ ΦΡΑΓΚΟ», και μεμονωμένων δανειοληπτών], και γ) την από 23-11-2016, προφορικώς ασκηθείσα ενώπιον αυτού

του Δικαστηρίου, αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή και τις πρόσθετες παρεμβάσεις.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ στην εναγόμενη στο μέλλον να διατυπώνει, να επικαλείται και να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές της με καταναλωτές στο πλαίσιο συμβάσεων δανείων σε ελβετικό φράγκο ή με ρήτρα ελβετικού φράγκου, γενικούς ή ειδικούς όρους συναλλαγών με το ακόλουθο περιεχόμενο ή με οποιαδήποτε διατύπωση, η οποία κατατείνει στο ίδιο αποτέλεσμα: «Το συνομολογούμενο δάνειο θα εξοφληθεί από τον οφειλέτη κατά το σύστημα της σύνθετης χρεολυσίας (μέθοδος προοδευτικού χρεολυσίου ή Γαλλική μέθοδος), εντός προθεσμίας (.....), ετών, με την πληρωμή από τον οφειλέτη στη δανείστρια (...), συνεχών μηνιαίων τοκοχρεολυτικών δόσεων. Οι δόσεις αποπληρωμής του δανείου θα υπολογίζονται σε ελβετικά φράγκα με βάση το εκάστοτε ισχύον επιτόκιο όπως περιγράφεται στο επόμενο άρθρο και θα εξοφλούνται με χρέωση του συνδεδεμένου με το δανειό λογαριασμού καταθέσεων του οφειλέτη κατά το ισότιμο ποσό σε ευρώ, το οποίο προκύπτει από τη μετατροπή του ποσού της δόσης από ελβετικά φράγκα σε ευρώ με βάση την τιμή πώλησης από την Τράπεζα του ελβετικού φράγκου κατά την ημερομηνία πληρωμής της δόσης. Για τον υπολογισμό των τόκων του δανείου, το έτος κατανέμεται σε δώδεκα (12) ίσα διαστήματα και συγκεκριμένα 12 ίσους μήνες όπου ένας ίσος μήνας θεωρείται ότι έχει 30,4166 ημέρες. ... Κάθε μία τοκοχρεολυτική δόση περιλαμβάνει τον τόκο, που προκύπτει από το κάθε φορά οφειλόμενο υπόλοιπο κεφάλαιο επί το επιτόκιο δανείου του επόμενου άρθρου, καθώς και το χρεολύσιο που αναλογεί σε κάθε δόση. ... Ο οφειλέτης και ο εγγυητής δηλώνουν ότι κατανοούν πλήρως και αναλαμβάνουν το συναλλαγματικό κίνδυνο που συνεπάγεται η λήξη δανείου σε συνάλλαγμα, ήτοι τυχόν αυξημένη επιβάρυνση

τους σε ευρώ για την αποπληρωμή του δανείου (δόσεις, έξοδα, ασφάλιστρα, κεφάλαιο) λόγω ενδεχόμενης δυσμενούς για αυτούς μεταβολής της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου σε σχέση με το ευρώ».

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ στην εναγόμενη στο μέλλον να διατυπώνει, να επικαλείται και να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές της με καταναλωτές στο πλαίσιο συμβάσεων δανείων σε ελβετικό φράγκο ή με ρήτρα ελβετικού φράγκου ΓΟΣ που εμπεριέχονται σε κάθε ρύθμιση οφειλής ή μείωση δόσης δανείου, γενικούς ή ειδικούς όρους συναλλαγών με το ακόλουθο περιεχόμενο: «Το άληκτο κεφάλαιο του ανωτέρω δανείου ανέρχεται σήμερα στο ποσό τωνΕΛΒΕΤΙΚΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ (CHF..) πλέον τόκων από την και οι ληξιπρόθεσμες οφειλές του δανείου εκ κεφαλαίου , συμβατικών τόκων και ασφαλίσεων ανέρχεται σήμερα στο ποσό των ΕΛΒΕΤΙΚΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ (...CHF). Ήτοι συνολική ανεξόφλητη οφειλή σήμερα ελβετικά φράγκα πλέον τόκων του ανωτέρω άληκτου κεφαλαίου από την..... Ο οφειλέτης και ο εγγυητής με την παρούσα αναγνωρίζουν ρητά τα παραπάνω ποσά οφειλής ως ποσά ως ακριβή και σύμφωνα με τους όρους της παραπάνω σύμβασης».

Συμφηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε στην Αθήνα, την 29^η Σεπτεμβρίου 2017.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του την
~~Οκτωβρίου~~ 2017 χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι
δικηγόροι τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ